

אי הטווסים

מאת: דורית מקלף

לסינופסיס והמחזה בשלמותו – גלול מטה

המחזות יעמדו לרשות המעוניינים להפקתם בהיתר - ללא תמורה

לקבלת היתר נא לפנות:

לאריק מקלף 052-8081503 arik19325@walla.com

יונתן אופק 054-3113411 antonykoafe@gmail.com

או דרך האתר של דורית מקלף <http://doritmakleff.com>

תקציר המחזה אי הטווסים (סינופסיס)

המחזה "אי הטווסים" הוא פנטזיה על עולם היצירה והכתיבה. הגיבורים, כמה מפתיע, הם טווס וטווסית שפרשו לאי האהבה. הטווסית, כמו שחראזאדה, מספרת סיפורים. שאר הדמויות במחזה הן הגיבורים בסיפוריה. גיל הגיבורה, אף היא סופרת, אליה מצטרף הן רופא צעיר, המרפא אותה מפציעתה ובזכותו היא מסיימת את הרומן שהחלה לכתוב. יחד - כשותפים לחיים ולכתיבה, הם כותבים "רב מכר" בלשי ההופך אותם למפורסמים ועשירים מספיק לפרוש לאי משלהם. הרומן הבלשי אותו הם כותבים, מתרחש בקרוז על אוניה, עוסק באהבה, קנאה, התחזות וקנאת יוצרים. עלילת הרומן משתלבת לעיתים עם עלילת הסופרים ועם קורות הטווס והטווסית.

גיבורי הרומן, כמו הגולם הקם על יוצרו, רודפים אחר הסופרים עד לאי ושם, בכוונה או בשוגג, הדמות (הבדיונית) יורה ופוגעת בטווס ובכך שמה קץ להשראתה הספרותית של הטווסית-המספרת.

מחזה מתוחכם, עלילה בתוך עלילה, שלוש רמות של מציאות עם נקודות השקפה ביניהם על עולם הכתיבה ועל כוחו של הדימיון המסוגל ליצור באמצעות הכתיבה "אי דימיוני".

הדמויות:

הטווסית

הטווס

- גיל – דמות מתוך הסיפור של הטווסית. צעירה כבת 26 שכתבה רומן ביכורים.
- רן – דמות מתוך הסיפור של הטווסית. רופא בהתמחות כבן 28.
- ניסו – סוכן מכוניות, חבר של גיל (וגם בן גילה). לבוש מאד אופנתי. מקרין סקס.
- כרמית – חברה של רן, אשת מחשבים (בערך בת גילו של רן).
- ג'ואנה – דמות מתוך הסיפור של גיל. מעצבת אופנה שפרשה. בת 50 בערך. הופעתה מרשימה.
- ארתורו – דמות מתוך הסיפור של גיל. ידיד ומחזר של ג'ואנה. בעל מכלת בקווינס. באמצע שנות החמישים. נראה מרופט וחסר מזל עם כוונות טובות.
- מייקל – דמות מתוך הסיפור של גיל. מאהבה לשעבר של ג'ואנה. מבוגר ממנה בשנה או שנתיים. נראה מצויין לגילו. צייר בעל שם עולמי.
- הזקן / בלינדה – דמות מתוך הסיפור של גיל. אשתו של מייקל. צעירה מעט מג'ואנה, נאה.
- מרי – דמות מתוך הסיפור של גיל. בתחילת שנות העשרים. תלמידה של מייקל ומאהבת שלו. בעלת מראה רומנטי וחן של נעורים.
- הצעיר – דמות מתוך הסיפור של גיל. כבן 30. נאה שרירי וטוב מזג. מטייל בעולם בלי מחויבויות מלבד לעצמו.

בוקר על האי. הטווס והטווסית.

- (המקום שמוגדר כ-אי- מלא צבעים וקולות. לא בהכרח רואים את הפרחים, העצים ובעלי- החיים, אבל חשים בהם. התאורה – של "אגדה".
- הטווס והטווסית על האי. בחלק מגופם הם נראים כזוג אנגלי משנות הארבעים ובחלק אחר באה לידי ביטוי הטווסיות.
- הטווס יושב בכורסה מעשן מקטרת וקורא עיתון. הטווסית, עיוורת כמעט, מדברת לפרח גדול אדום, מלטפת בעדינות את עלי הכותרת).
- הטווסית** – איך אפשר לדעת מתי זה הבוקר האחרון? הערב תסגור את עלי הכותרת ומחר לא תפתח אותם יותר. כבר שנים אני על האי הזה, צופה בכם ומנסה לזהות סימנים של מוות. כמישה קלה, חיוורון, התפוררות. לא מצליחה לדעת מראש. לא מצליחה להתכונן. אבל מה היית עושה לו ידעת? האדמה, השמש, והמים שמזינים אותך, עושים את זה בהיסח הדעת. אתה נולד ומת ולאף אחד לא אכפת.(מריחה את מרכז הפרח ברעש גדול).
- הטווס** – מה זה הרעש הזה?
- הטווסית** – אני מריחה פרח שהולך למוות. נדמה לי שלפני שהם מתים הריח הוא חזק יותר, משכר, כמו ריח של אהבה שמתגוננת מול גזר הדין שלה בכל הכוח.
- הטווס** – באמת? לא שמתי לב.
- הטווסית** – (לעצמה) כבר הרבה זמן שאתה לא שם לב. (תוך כדי כך הטווס מושיט רגליים, בכוונה להכניס אותן לנעלי הבית. קם, וגורר רגליים).
- הטווס** – איפה הנחתי את נעלי הבית שלי?
- הטווסית** – החבאתי אותם. (הטווס שעד עתה לא הביט בה. מסובב אליה ראשו – מופתע). אני שונאת את נעלי הבית שלך.
- הטווס** – למה?
- הטווסית** – אתה גורר רגליים וזה עושה אותך כל-כך (פאזזה)זקן. (מוצאת את נעלי הבית). כבר הרבה זמן לא עשינו אהבה.
- הטווס** – מה זה שייך לנעלי הבית? (לוקח ונועל אותן ושוב חוזר לכורסה).
- הטווסית** – (מתקרבת אליו, בקול מתחנחן) תראה לי את הנוצות שלך.
- הטווס** – אני לא יכול. זה כבד לי.
- הטווסית** – פעם היית מראה לי אותן כל הזמן. אתה זוכר?
- הטווס** – פעם היינו בני עשרים. (הטווסית נעמדת מולו ולוקחת ממנו בכח את העיתון, זורקת אותו). מה את עושה? (קם אוסף את העיתון).
- אני לא מבין. את מתנהגת כמו –

- הטווסית –** כמו משוגעת! כן. תגיד את זה. אל תתבייש. אני משתגעת כי אני לא מצליחה להבין. בשביל מה אנחנו על האי הזה? בשביל לקרוא עיתונים? מה מעניין אותך מה כותבים על אחרים?
- (פאזזה. עם הגב אליו). האהבה שלנו היא אי. (פאזזה, פונה אליו). זוכר? (פאזזה. מתרחקת ממנו). אתה שכחת.
- הטווס –** ומה אתך?
- הטווסית –** מה ז"א מה אתי? אני כאן. רק מחכה שתיגע בי.
- הטווס –** שנים רק מילים של יומיום. (קם, מניח את המקטרת והעיתון. מביט בה ואח"כ דרכה אל עולם אחר. עולם הזכרונות). עברתי שם בטעות, בדרך למקום אחר. את ישבת ליד נהר וסיפרת סיפור. לעצמך, אני חושב.
- הטווסית –** הייתי מאד בודדה. (היא מתיישבת כאילו ליד נהר). אני לא זוכרת איך עושים את זה. (פאזזה. קמה לאט, מסתכלת לכיוון שממנו תיכנס התפאורה לסצינת חדר-המיון) שעת לילה מאוחרת. חדר מיון. (מתחילה ללכת לשם. מדברת לאט, כאילו מנסה את המילים).
- הטווס –** אני פשוט עברתי שם בדרך למקום אחר. (עובר לידה ונעצר, מנסה לפתוח את הנוצות, מתקשה. הרופא וגיל מכניסים את התפאורה של חדר המיון). המילים שלך כישפו אותי. דגו אותי ברשת גדולה ועתיקה שאי אפשר להתיר. (הטווסית מתבוננת בגבו של הרופא שיוצא. אולי בוחנת אותם, ממששת. היא כאילו שואלת את עצמה מי הם ומה הם עומדים לעשות. בהתחלה הם כמו בובות ורק כשהסיפור מתקדם הופכים לבשר ודם). מזמן לא סיפרת לי סיפור. (פותח את הנוצות לאט ובקושי) ספרי לי סיפור.
- הטווסית –** (היא מתקרבת לנוצות כאילו מרפרפת על פניהן, מרגישים בהתלהבות של שניהם שהיא כמו אירוע מיני ביניהם). לא יודעת. לא יודעת. רגע. מיטה. ועל המיטה. בחורה. (גיל נשכבת על המיטה). תפתח. תפתח עד הסוף. (הוא מתנשם בכבדות).
- הטווס –** (נושם בקושי, כאילו מרוגש מינית) – איך קוראים לה?
- הטווסית –** שחראזאדה. כן! כן! כמה יפות הנוצות שלך! כמה התגעגעתי אליהן. (גונחת). רגע. רגע. עוד לא. (הטווס עוצר לרגע את מהלך פתיחת הנוצות). אל תפסיק.
- הטווס –** שחראזאדה זה שם מסיפור אחר.
- הטווסית –** כן! אלוהים! (באורגזמה) גיל. זה השם שלה -גיל.

**חושך ומעבר חד לתמונת חדר-המיון. התאורה הופכת בבת-אחת לתאורת בית-חולים
בוהקת.**

לילה. חדר-מיון. גיל, רן, ניסו וכרמית.

- גיל –** (צועקת) לי לא תוקעים מחטים. שמעתם?! אני לא נותנת לאנשים זרים לחטט לי בורידים.
- רן –** (נכנס, יגע). מה כל הרעש הזה? האחות אומרת לי שאת לא נותנת שיכניסו לך את העירוי.
- גיל –** אני לא רוצה עירוי. אני רוצה ללכת הביתה.
- רן –** גם אני ואת מעכבת אותי. (מסתכל על דו"ח שמונח הקצה המיטה שלה). נהג המשאית שנכנסת בו(ממשש את היד שלה למצוא וריד) אמר שהוא לא הצליח לדובב אותך. הוא רצה לוודא שאת בסדר. (בודק את היד השניה). יפה מצדו.
- גיל –** תפסיק למזמזם אותי. (מושכת את היד ואח"כ נעתרת). אני שונאת את זה.
- רן –** לא אמרו לך שלא מגיעים לחדר מיון בלי ורידים? תעשי אגרוף. בעיות תקציב. לא מחלקים יותר ורידים חינם. הנה. מצאנו. אחד יפהפה. (מנקה באלכוהול ומכניס את המחט).
- גיל –** אי.
- רן –** את מגזימה.
- גיל –** זהו? כמה זמן זה יקח?
- רן –** את ממהרת לאיזשהו מקום? (נשמע קול של אחות – "רני, הגיעו התוצאות של הבדיקות של התינוקת"). אני מציע לך לעצום עיניים ולחשוב על מה שהכי עושה לך טוב. (יוצא) אני אחזור.
- גיל –** (מנסה לקום. סחרחורת). שיט, שיט, שיט. (עוצמת עיניים).

בצד, באלכסון, אור על ניסו שמתלבש במהירות.

- ניסו –** שיט. היא השאירה לי סימנים. יש לה צפרניים. לא כמו שלך. מה את מסתכלת עלי ככה? כבר חודש את לא כאן! נהיית לי סופרת. עושה תחקירים בסנטוריני. אני לא נזיר ואת יודעת את זה. כמה שנים אנחנו מכירים? כולה זיון ואת עושה לי מזה קונצרט.

- גיל –** (בעינים עצומות ותוך כדי דבריה נכנס רן עם חבילת דפים מוכתמים וקרועים)
עשר, עשר שנים. (במקביל לדבריה ניסו יוצא).
- רן –** אמרת משהו?
- גיל –** כלום.
- רן –** (מניח את הדפים על השידה שלה). נהג המשאית אסף אותם.
- גיל –** באמת יפה מצדו.
- רן –** למה הציניות הזאת? אני במקומו הייתי פשוט משאיר אותך שם. לפי מה שהוא תאר – דהרת לתוכו בלי חשבון.
- גיל –** (מנסה לקחת את הדפים, קשה לה בגלל העירוי. הוא עוזר לה). עזוב, זה לא משנה.
- רן –** מה לא משנה? יותר ויותר זה נראה לי כמו ניסיון התאבדות וזה לא מוצא חן בעיני. יש לי פה מספיק כאלה שהמחלה תפסה אותם בגרון ולא עוזבת. אני לא ממש נלהב מאלה שעושים את זה לעצמם. (בודק את העירוי). (לעצמו) מיטה ולישון זה מה שאני צריך.
- גיל –** קח את שלי. (מנסה לקום. שוב סחרחורת ונשכבת בחזרה).
- רן –** מה את מרגישה?
- גיל –** כלום.
- רן –** כלום זו לא תשובה.
- גיל –** זה כל מה שתקבל.
- רן –** אני רוצה לעזור לך! את לא תופסת את זה? רופא אחר במקומי כבר היה מעביר אותך לפסיכיאטרית.
- גיל –** אני רוצה לישון. (נשמע קולה של האחות – "רן!") קוראים לך. (הוא מביט בה ויוצא).

ניסו מואר. מסיים להתלבש ונועל נעליים –

- ניסו –** אמרתי לך שלא מתאים לנו הקטע הזה של זוגיות. אמרתי או לא אמרתי? ידידות זה משהו אחד אבל מחויבות לא מתאים לי.
- את חושבת שרציתי לפגוע בך? אבל עומד לי וזה מה שזה. יש לי זין שלא מתנהג לפי הכללים של הזוגיות שלך. וחופץ מזה את רוצה להגיד לי שחודש בסנטוריני, עם כל הזיכרונות שמסתובבים שם על החוף – ואף אחד לא עשה לך את זה? לי לא תמכרי את הפוזה של הבתולה הקדושה.

(גיל מתיישבת לאט, מזיזה את היד, לוקחת את הדפים ובודקת אותם. מתחילה לבכות בלי קול. ניסו יוצא. רן נכנס. היא מייד מנגבת את העיניים. מניחה את הדפים).

רן – המחליף שלי הגיע. אני הולך הביתה. (דפים נופלים. מרים אותם, מציץ לרגע. מוציא אריזה קטנה של טישיו ומניח על השידה). שיהיה לך. לאחר-כך. כרמית, החברה שלי, תמיד דוחפת לי אותם לכיס. בגלל האלרגיה. (בודק את הדופק של גיל מסתכל על הדו"ח).

אור על כרמית שעושה התעמלות בתחתונים וגופייה.

כרמית – התרגילים האלה ממש טובים לרצפת האגן. אתה יודע, מה שמחזיק את הרוחם. (פאוזת). בשבת הבריתה של דודי וליאורה. אני רוצה שנלך ביחד. זה חשוב לי. אף-אחד מהחברים שלנו כבר לא רגיל לראות אותנו ביחד. חמש שנים, לא שבתות, לא חגים. כולם מבינים שאתה בהתמחות אבל אני מרגישה כמו אלמנה. ואנחנו אפילו לא נשואים. (יוצאת).

גיל – אלרגיה למה?

רן – (רושם משהו בדו"ח). על מה את מדברת?

גיל – על הטישיו. אלרגיה לחולים? (נשמע קולה של האחות: "רן, כרמית בטלפון!").

רן – תגידי שאני בדרך.

גיל – אשתך?

רן – זה מה שהיא רוצה להיות. (מיישר את ערימת הדפים על השידה ומתחיל לצאת).

גיל – אני רציתי למות.

רן – אני מוכרח ללכת.

גיל – שאלת אותי מה קרה ועכשיו אתה בורח? כולכם אותו הדבר.

אני פשוט לא לומדת. ואתה יכול לקחת את הדפים האלה אתך. אני לא צריכה אותם יותר.

רן – (חוזר). למה? (לוקח את הדף הראשון וקורא). "הספינה ריחפה על פני גלים (מתיישב) שליטפו את ירכתיה בהתמדה דמומה.

זהרורי אור טיילו על פני המים, כתמי שמש אחרונים (גיל מתמסרת לקולו) על הסיפון. אז מה זה בדיוק? רומן?

גיל – רומן רומנטי. פשוט תזרוק בדרך הביתה. ישר לזבל. (גיל מפנה לו את הגב. הוא קם מביט לכיוון של כרמית).

אור על כרמית בחליפת עסקים, לידה תיק ג'יימס בונד. בולעת ויטמינים עם כוס מיץ גזר.

- כרמית –** אתה צריך להחליט כי אני לא יכולה יותר ככה. אני רוצה להרגיש שאני עושה משהו עם החיים שלי. (פותחת את התיק) איפה הדוחות שלי? חסר לי לשכוח אותם בדיוק הבוקר. יש לנו ישיבת הנהלה עם המשקיעים הקנדיים. (מרפרפת על פני הדוחות, שמה בתיק וסוגרת). אני רוצה טבעת על היד ואני רוצה לשנות את השם שלי בתעודת הזהות. אם לגור ביחד זה כמו להיות נשואים למה כל-כך קשה לך להחליט להתחתן? (מורחת שפתון). אני לא מוכנה לחכות יותר. אני רוצה שנחליט. (פאזזה) ביחד או (מרימה את התיק) לחוד. (יוצאת).
- רן –** כרמית אף-פעם לא בוכה וזו טעות כי דמעות דוקא עובדות עלי. היא ישרה. בלי מניפולציות אפילו כשהיא ממש רוצה משהו.
- גיל –** (גיל משמיעה קולות של בכי ומשיכות אף). (מסתובבת אליו, מנגבת את האף והעיניים בשרוול החלוק של ביה"ח) SORRY.
- רן –** נתתי לך טישיו.
- גיל –** הטישיו של כרמית. לא רציתי לבזבז לה. אולי גם היא תצטרך לבכות בסוף.
- רן –** (נהיה פתאם מאד מקצועי). בואי נדבר על הדמעות שלך.
- גיל –** חשבתי שסיימת משמרת.
- רן –** למה רצית למות?
- גיל –** לך הביתה.
- רן –** אני רוצה להבין.
- גיל –** מה יצא לך מזה? כשמבינים זה כואב יותר.
- רן –** מה כואב?
- גיל –** אהבה. אהבה זה כואב.
- רן –** אני לא עוקב אחריך.
- גיל –** חסרים לך כל הפרטים.
- רן –** ספרי לי. את כנראה טובה בסיפורים.
- גיל –** החבר הכי טוב שלי הוא כבר לא החבר שלי ואני אשמה.
- רן –** זו לא סיבה למות.
- גיל –** תכף תספר לי על כל האנשים שמוציאים כאן את הנשמה כדי לחיות.
- רן –** ותוקעים להם כל מיני דברים בגוף ועושים להם הכי רע שאפשר ובכל-זאת – אני אמרתי משהו?

- גיל –** (מחייכת). לא הספקת. כי כשאני מתחילה לדבר אי אפשר להפסיק אותי. עשר שנים ניסו ואני שומרים סודות אחד של השני, צוחקים ביחד. בוכים ביחד.
- רן –** נחמד, גבר שבוכה.
- גיל –** רק אתי. לי הוא שמר את כל מה שהוא לא נתן לאחרות. ואני אותו הדבר. מכירה מישהו, כאילו נדלקת ואחרי שבוע מתחילה להמציא פגמים – העיקר לחזור אליו. שיהיה מה לספר לו. עד שלפני חצי שנה ירד לי האסימון. אנחנו צריכים להיות ביחד. עם אחרים אנחנו רק בחלקים. ביחד נהיה שלם.
- רן –** אין דבר כזה.
- גיל –** כשהתעוררתי אחרי הלילה הראשון שלנו ביחד, נזכרתי איך בפעם הראשונה שנגעתי בו, כמעט בטעות, במסיבת הסיום של התיכון – נשרף לי העור. ל מחרת הוא הלך לצבא. בפעם הבאה שראיתי אותו הוא בא לחופשה מהטירונות עם יפיפה שהייתה תלויה לו על הצוואר כמו עניבת חנק. כדי שלא יברח. אלי הוא בא כדי שאתן לו אוויר.
- רן –** נשים מרגישות כשמישהו רוצה לברוח.
- גיל –** עכשיו זו אני שלוקחת לו את האוויר.
- רן –** כרמית ואני הכרנו בבית-חולים. הייתי בשביעית בתיכון. אבא שלי שכב שם כמעט חצי שנה עד שנפטר. היא התנדבה באונקולוגית של הילדים. ככה הכרנו. היא מייד ידעה שאני צריך להיות רופא. היא עזרה לי להחליט.
- גיל –** ניסו נתן לי את האומץ לכתוב. הרגשתי שהכשרון שלי עושה אותי יפה בעיניו. בבית-ספר הייתי כותבת לו את החיבורים ואח"כ התנדבתי לכתוב מכתבי פרידה לחברות שלו. מפעם לפעם הייתי עושה אותם יותר ויותר מרגשים, יותר ויותר שוברי-לב. כמוהו. (פאזזה) הוא אמר לי – "את צריכה לעשות כסף מהכשרון שלך". סידר לי עבודה בהוצאת ספרים של אבא של חבר שלו מהצבא ומשם הכל התחיל. שנתיים הייתי סופרת צללים, עד שיום אחד נהיה לי אומץ. בקשתי הזדמנות וקבלתי. הזדמנות של פעם בחיים.
- רן –** עכשיו, אחרי כל השנים האלה וכל ההשקעה –אני בכלל לא יודע אם אני רוצה להיות רופא. לילות שלמים שאני כאן. אנשים באים והולכים. נאנקים, בוכים, צועקים, מתעלפים, מתים אפילו. אופרה שלמה של מצוקה ואני הולך ונעשה חרש. כלום לא נשאר מהילד שהוא שישב ליד אבא ופשוט לא רצה לתת לו ללכת וחפש נואשות דרך לנצח את המחלה.
- גיל –** שלשה שבועות כתבתי כמו משוגעת. לא ראיתי את החול והים של סנטוריני. ראיתי חול וים של מקום אחר. המילים הפכו למערבולת ואפשר היה רק

להיסחף. לא יכולתי להפסיק. עד הנוקאאוט. עשיתי לגיבורים שלי תסבוכת, כמו שאני יודעת לעשות בחיים, ולא ידעתי איך יוצאים ממנה. לא הצלחתי לדמיין פתח אוויר בתוך הפלונתר. ניסו. הוא יציל אותי. כמו תמיד. עליתי על המטוס הראשון. הביתה. אליו. הרומן הזה היה התינוק שלנו. רציתי שהוא יהיה הראשון שיגע. הראשון שיריח. הוא ילמד את התינוק הסרבן שלנו ללכת. אצלי הוא רק רוצה על הידיים. וזה כבד מדי. פתחתי את הדלת כולי מרוגשת כמו כלבה קטנה. מנפנפת בזנב ומזילה ריר. קראתי לו. רעשים מחדר השינה. אני מתקרבת מעט בחשש, נושמת עמוק, היא שם. במיטה שלנו. המזכירה החדשה שלו. כמה בנלי. ניסו הוא סוכן מכוניות והוא היה מוכרח לקחת אותה ל-TEST DRIVE. אתה יודע איך גברים עם מכוניות. מודל חדש מסחרר להם את החושים.

רן – לפעמים, בלילה כמו הלילה הזה, בתוך כל המהומה שמסביב כל מה שאני מסוגל לשמוע זה את הלב שלי. והלב שלי רוצה לברוח. לברוח מכאן לספינה שלך. הלוואי ויכולתי כמוך לברוא לי עולם שלם עם ירכתיים וזהרורים של אור.

התאורה מתחלפת ונוצר העולם של הרומן – סיפון היכטה עם כסאות נוח ומעקה.

במקביל:

בפינה שמוגדרת על הבמה – כאי – רואים את הטווס והטווסית מסדרים את בגדיהם, כאילו אחרי זיון חפוז. הטווסית מוחה דמעה. הטווס מקפל את נוצותיו. מנסה לנער אותן.

הטווס – האבק מטשטש את הצבעים. הן כבר לא יפות כמו פעם.

הטווסית – (לא מביטה בו). זה לא חשוב.

הטווס – למה את משקרת לי? אני מכיר את הטעם של ההנאה שלך.

הטווסית – מה תרצה לארוחת-צהרים?

הטווס – אולי אני אשטוף אותן באוקיינוס והשמש תחזיר להן את הברק. (מתחיל ללכת כאילו לכיוון האוקיינוס וגורר בקושי את הנוצות. היא מביטה בו בחמלה. נעצר לרגע ומסתובב אליה.) הסיפור שלך יפה. תודה. למילים שלך אף-פעם אין ריח של חולות מתים. הן שקופות כמו הנהר ועולמות שלמים משתקפים בהן. אני אביא דגים לארוחת-הצהרים.

במקביל לנ"ל הרווקה נכנסת לסיפון. מטיילת הלוך ושוב בעצבנות. נעצרת כשאררתורו מגיע, נרגש ומזיע, מוחה במטפחת משי הזיעה מפניו. הוא לבוש בהידור שלא מתאים לטיול מהסוג הזה.

- הרווקה –** משי לא סופג לחות. כבר אמרתי לך.
- ארתור –** את נראית רעננה כל-כך.
- הרווקה –** מצאת את רב-החובל? אמרת לו שאנחנו צריכים שני תאים? שנים! לא אחד!
- ארתור –** אני ממש מצטער, קרה מיה.
- הרווקה –** אל תדבר אתי באיטלקית עכשיו! ידעת שזה מה שיקרה?
- ארתור –** מה פתאום? (מצטלב) חי אדני, סנטה מריה, ספיריטוס סנטוס-
- הרווקה –** בסטה! תקשיב לי טוב! ככה זה לא ילך. או שני תאים או שאני שוחה בחזרה לניו-יורק.
- ארתור –** (מנשק אותה על הלחי) אני כבר חוזר. (מתחיל ללכת ונעצר). אל תעמדי בשמש. את זוכרת מה שהרופא אמר? (היא משלחת בו מבט מזרה אימים או תנועה כלשהי של אזהרה). אני הולך. הלכתי. (יוצא).
- ארתור חולף על פניו של צעיר שדוחף עגלה של זקן החובש כובע רחב תיתורת, מרכיב משקפי שמש ועל ברכיו מקל שנהב מעוטר. הצעיר מעמיד את העגלה לא רחוק מהרווקה שצופה עכשיו באופק.**
- צעיר –** אני הולך להשתין. יש לך כאן יופי של נוף. (מסתכל על הרווקה במבט מתגרה של גבר צעיר שבטוח בחיצוניותו) ואפילו חברה. ממש מיקום אידאלי. כבר חוזר. (יוצא כשהוא שורק לעצמו).
- הרווקה מביטה בגבו ואח"כ בים ובשחפים. פונה אל הזקן.**
- הרווקה –** יפים השחפים. הלוואי והייתי שחף. אתה בטח מכיר את המחזה של הרוסי הזה – צ'כוב. (פאוזת). משהו התקלקל לי בהתחלת החיים ואני מנסה לתקן אותו עכשיו בכל הכוח - כי נגמר לי הזמן. הלוואי והזמן שלי היה זמן של שחף. של שמים ומים בלי גבולות. (פאוזת). אתה לא עונה. (בודקת אם הוא ישן, במקביל הצעיר נכנס בבגד ים ומגבת, נעמד במרחק מה מהם ומורח על עצמו שמן שיזוף). אני אוהבת את זה. הגיל הכי מתאים לי אצל גברים הוא הגיל של הטיטולים בהתחלה ובסוף.
- צעיר –** הגבר ההוא שלבש כמו דוכס פולני מתרוצץ בשבילך כמו עכבר שחוט. ואני כמעט בטוח שיש לו עוד כמה שנים טובות עד הטיטולים.
- הרווקה –** מישו דיבר אליך? מה אתה נדחף?
- צעיר –** מבקש את סליחתך (קד קידה) בהכנעה, מאדאם. (לזקן) אתה בסדר? (לא מחכה לתשובה כאילו ברור שהזקן אינו יכול לדבר). אני קופץ לעשות כמה בריכות. (לרווקה) קשה לעמוד בפיתוי של מים כאלה, קרים וצלולים. אני בטוח שאין לך התנגדות לארח לו לחברה. (יוצא).

- הרווקה –** עודף סטטוסטרון. זה מה שזה. אבל הוא צודק לגבי ארתורו. נשמה של כלב. כרוך אחרי כבר שלשים שנה. כשהלכתי לניתוח בשנה שעברה, גידול קטן, אבל הוציאו את הרחם ליתר ביטחון. אתה יודע איך זה – הוא היחידי שישב לידי בבית-החולים. לפני המחלה – מי חשב על חתונה? עכשיו הבדידות מפחידה אותי. אז כשקבלתי את הפרסום על הקרוז הזה החלטתי – זו ההזדמנות שלי. באוויר אחר עם תפאורה אחרת, אולי אצליח בכל-זאת לתת לו לגעת בי בלי להרגיש שהגוף שלי מתמלא נמלים.
- אתה בטח חושב – מה הבעיה לפתוח רגליים? נשים עושות את זה כבר שנים בתמורה לביטחון כלכלי או כל הבטחה אחרת. אז למה אני מחכה? על הקריירה ויתרתי. החלטתי לא להתחרות במעצבות הצעירות בשוק שלנו. יצאתי בכבוד. בלי לקלקל את השם שלי. עכשיו הגיע הזמן לבלות. בשביל כל השנים שעבדתי קשה כמו קטר של רכבת שלא מפסיקה לנוע. אז תגיד – יש נשים שהיו לוקחות אותו בשתי הידיים. תסתמי את האף ותלכי על זה. אבל (רואה את ארתורו מגיע עם מגש ועליו כוס משקה) אני לא יכולה. (ארתורו מנסה לייצב את עצמו. ברור שחושש להפיל את המגש). אהבה לא הולכת בכוח. או שיש או שאין. (לארתורו) תזהר. (המגש רועד, המשקה נשפך. הוא מנסה לנקות עם המטפחת שלו). עזוב, עזוב. הם ינקו את זה. זו לא המכולת שלך. אתה אורח. (מתקרבת אליו).
- ארתורו –** (בצער) קפה קר בלי חלב והרבה קרח. בדיוק כמו שאת אוהבת.
- במקביל הצעיר נכנס נוטף מים.**
- צעיר –** לא נורא. קפה זה רעל. (מתנגב) אני מומחה לרעלים. הומאופתיה – זה המקצוע שלי. (פונה לזקן) נכון, סבא?
- ארתורו –** זה לא יפה שאתה קורא לו ככה. רואים שהוא לא סבא שלך. זה לא מכובד. (ארתורו מסיר את כובעו בפני הזקן).
- צעיר –** בוא, סבא. אני חושב שכדאי לנו לתת קצת פרטיות לאוהבים הצעירים. (מגחך מול פניה של הרווקה. דוחף את העגלה לפינה אחרת. עושה התעמלות עם הגב אליהם).
- ארתורו –** תתבייש לך! (פונה, נבוך לרווקה) אל תשימי לב. הצעירים של היום אין להם ריספקט. כשאני הייתי בגילו –
- הרווקה –** אבא שלך היה צועק עליך ליד הקליינטים.
- ארתורו –** בדיוק. ואני – (בתנועה מסמן את פיו הנעול) אף מילה.
- אני חושב שבגללו יש לי – כמו שאת אומרת – חורים בידים. הוא תמיד גרם לי להתבלבל. אבא שלי.
- הרווקה –** מה עם התא שלי? את זה לפחות הצלחת לסדר?

- ארתורו –** בטח, בטח. יקירתי! תראי איזה ראש כרוב. לגמרי שכחתי. הקצין הראשון נותן לי את התא שלו. את מבינה, כולם עלו עוד באנגליה. לפנינו. זוגות, זוגות.
- הרווקה –** כמו בתיבה.
- ארתורו –** מה? אה כן. לפני המבול. אז הם חשבו שגם אנחנו זוג. (מביט בה בעיני עגל, היא מפנה את מבטה לצעיר ובעל כורחה נהנית ממראה השרירים שלו).
- הרווקה –** היוונים האמינו בפיתוח הגוף. זה היה אצלם עניין של קלאסיקה.
- ארתורו –** איזה השכלה כללית יש לך. אני אף פעם לא אסלח לעצמי שלא הלכתי לקולג'. אבא היה צריך עזרה במכולת. ככה זה.
- הרווקה –** כן. כן. (מחזירה מבטה אליו) אני מקווה שיהיה לך נוח שם. בתא של הקצין הזה. זה בטח חדר מאד מיוחד. עם מפות ומשקפות וכל זה. (פאזזה) אולי כדאי שתלך להעביר את הדברים.
- ארתורו –** כן. בטח. (הזקן נוקש עם המקל מספר פעמים על המעקה של הסיפון. הצעיר מפסיק להתעמל וניגש אליו. מסיר את הנעליים והגרביים שלו ועושה לו מאסאג' ברגליים).
- הצעיר –** (לרווקה) אל תיבהלי. לרגליים שלו אין ריח. כמו רגליים של נערה. העור כל-כך עדין ורך. (הרווקה מסירה מבט מתוך אי נוחות).
- ארתורו –** מסכן. בטח ערירי. צריך לשלם למישהו שיטפל בו.
- הרווקה –** ואנחנו מה? יש לנו צבא של ילדים? ובכלל מי אמר שילדים זה תעודת ביטוח נגד בדידות?
- ארתורו –** אנחנו, קרה מיא, יש לנו אחד את השני. (מחייך אליה ומנשק את ידה. היא נרתעת).
- הרווקה –** כדאי שתסדר את הדברים. כדי שנוכל ללכת לנוח.
- ארתורו –** כן, כן. מייד. (מתחיל לצאת). אל תישארי יותר מדי זמן בשמש. (שולח לה נשיקה באוויר).
- במקביל הזקן נוקש במקלו, הצעיר מתחיל לצאת. קורא לעברה –**
- הצעיר –** הוא צודק, את יודעת. בגילך לא הייתי מציע לך לטגן את הפנים בשמש. זה עושה קמטים.
- הזקן נוקש להזכיר לו לקחת את הנעליים והגרביים וכשהוא חוזר לקחת אותם, הרווקה שהיתה לרגע המומה מתקרבת אליו לסטור לו.**
- הוא מתכופף לאסוף את הדברים והסטירה נוחתת על לחיו של מייקל שהגיע בהליכה מהירה של ג'וגינג מכיוון אחר. מייקל לבוש בטרנינג, על מצחו סרט, נועל נעלי התעמלות אופנתיות ומדי לחץ-דם, דופק וכו'. נראה "חתיך" לגילו.**
- הרווקה -** (כמעט משתנקת) ממ... מייקל!

- מייקל -** ג'ואנה. (מסיר בעדינות את ידה שנתקבעה על הלחי שלו במגע שהפך כמעט ללטיפה).
- הרווקה -** אני ממש -
- מייקל -** (מחייך)מצטערת. כן. אני בטוח.
- הצעיר -** אתם מכירים?
- מייקל -** בוא נאמר שזו לא הסטירה הראשונה שקיבלתי ממנה. אבל אח"כ היו מגיעות הנשיקות. והנשיקות שלה, תאמין לי (מסתכל לה בעינים) זה היה משהו ששווה להתפלל עליו בכנסיה. לך, אדוני הצעיר, אני מציע לצאת כבר עכשיו מהתמונה וכמובן לקחת אתך את הזקן הנחמד הזה - לפני שתקבל מה שבאמת מגיע לך!
- הצעיר -** (לזקן)מצא מין את מינו. מה זה כבדים! אי אפשר לדבר פה עם אף אחד.
- הרווקה מתקרבת אליו והזקן נוקש מספר נקישות נרגשות.**
- הצעיר -** הולכים. הולכים. (דוחף את העגלה. לפני שיוצאים אומר כך שישמעו) ככה זה אישה שלא רכבו עליה הרבה שנים. יום אחד היא מתחרפנת ומתחילה לבעוט לכל הכיוונים כמו פרה משוגעת.
- מייקל -** (צועק לעברו כשהצעיר יוצא) - אני מקוה שיש לך ביטוח חיים!
- הרווקה -** עזוב. זה לא חשוב. (נוגעת ביד שלו בלטיפה וגם הקול שלה נעשה רך יותר). אולי הוא אפילו צודק.
- מייקל -** צודק? זו פשוט גסות רוח. (מייקל מודד את הדופק שלו) זה לא בסדר שהפסקתי את הג'וגינג באמצע. זה הורס את קצב הלב. (ממשיך בתנועות ריצה במקום) מה את עושה כאן?
- הרווקה -** (קצת נפגעת מהסטת שימת-הלב שלו) בדיוק מה שאתה עושה כאן. שטה ל"אי הטווסים". לפעמים אני באמת לא מאמינה על עצמי. "אי הטווסים" - מה לי ולשטות הזאת?
- מייקל -** (מפסיק לרוץ) אי האהבה האבודה. (פאזזה. הרווקה מביטה בו בעיני עגל). מיץ גזר. (מסתכל על השעון). זו השעה.
- הרווקה -** אולי לא סתם עליתי על היכטה הזאת. אולי היינו צריכים להיפגש. בדיוק עכשיו ש -
- מייקל -** לא רואים מלצר בקצה האופק. איזה מין קרוז זה.
- (במקביל נכנסת צעירה בביקיני עם כוס מיץ גזר, מגבת תלויה על ידה). אמרתי למרי שזה זול מדי.
- הרווקה -** מרי? (הצעירה מגיעה אליהם) מי זו -
- מייקל -** זו מרי וזו כוס מיץ הגזר שלי. (למרי) ידעתי שאפשר לסמוך עליך.

- הרווקה -** גם אני יכולה לקבל? ז"א לא מיץ גזר. אני שונאת מיצים. קפה. קפה קר בלי חלב ובלי קרח ואני יודעת שאף-אחד לא שותה את זה ככה אבל זה מה שאני אוהבת.
- מרי -** אני לא -
- מייקל -** מרי היא (פאזזה) הסטודנטית שלי. סטודנטית מצטיינת באקדמיה לציור של לונדון.
- הרווקה -** ועכשיו לקחת אותה תחת חסותך והיא מנהלת לך את הסטודיו בסקוטלנד וגם לומדת ממך כל-כך הרבה. (מחייכת לצעירה בציניות).
- מרי -** איך את יודעת? אני כל-כך-
- הרווקה -** אסירת-תודה?
- ארתורו נכנס. החליף בגדים אבל יש לו כשרון להראות מרופט ולא שייך. הוא מחזיק חזק כוס קפה קר. הפעם בלי מגש. הוא הולך לאט ובזהירות. מייקל בוחן אותו בחיך מרושע.**
- מייקל -** הקפה שלך הגיע.
- ארתורו -** (מגיש לה את הקפה בתחושת ניצחון) בבקשה, אהובתי.
- הרווקה נחרדת מהביטוי האינטימי. שותה את הקפה בלי להודות.**
- מייקל שותה את המיץ שלו ושניהם מביטים זה בזה. כשמייקל מסיים לשתות מניח את הכוס על המגש שמרי אוחזת. הרווקה אוחזת בכוס שלה חזק כל-כך שיש סכנה שתישבר.**
- ארתורו -** ומי האנשים הנחמדים האלה? (מנסה, ללא הצלחה, לנשק את ידה של מרי שעדיין אוחזת במגש).
- הרווקה -** (הבושה "אוכלת אותה") חסל סדר נימוסים, ארתורו.
- מייקל -** ("מציל את היום באבירות") לגברת הצעירה קוראים מרי, ואני מייקל. (לוחץ את ידו המזיעה קלות של ארתורו) נעים מאד.
- (לא יודע מה לעשות אם היד שנדבקה בזיעתו של ארתורו, לבסוף מנגב אותה במגבת שעל ידה של מרי. מודד שוב דופק ועושה מתיחות ליד המעקה. הצעיר חוזר מביט בהם מרחוק ואח"כ נשכב על מגבת עם אזניות ומשקפי שמש).
- במקביל**
- ארתורו -** נעים. נעים. (לרווקה) מייקל - זה לא הוא שאשתו -
- הרווקה -** התאבדה באגם.
- מרי -** שש... אנחנו לא מדברים על זה.
- הרווקה -** אני בטוחה שלא.
- ארתורו -** היא היתה חברה שלך. למדתן ביחד באוניברסיטה.
- הרווקה -** כולנו היינו חברים. מין שלישייה כזאת, נכון מייקל?
- מייקל מביט בה ואח"כ הכל קופא. הספינה זזה הצידה. במקומה רואים את הטווס והטווסית ליד מדורה. הטווס אוכל דגים בתאווה והטווסית מביטה בו.**

- הטווס -** הסיפור שלך עושה לי תיאבון. מזמן לא היה לי תיאבון כזה.
- הטווסית -** תזהר מהעצמות.
- הטווס -** למה את לא אוכלת? הבאתי לך את הדג שאת הכי אוהבת. הלכתי רחוק רחוק לתוך המים בשביל זה. והיה לי די קר שם. אולי עוד אצטנן. (פאזזה. מלקק אצבעות, מביט בה). את רוצה לטעום משלי? (ברור שקשה לו לוותר על הביסים האחרונים).
- הטווסית -** לא תודה.
- הטווס -** אבל למה? אני לא מבין? (מסובב את הגריל הפרוביזורי שהתקין מעל מדורה ועליו הדג שלה).
- הטווסית -** אני לא יכולה לסבול טעם של דברים מתים.
- הטווס -** את השתנית.
- הטווסית -** גם אתה. (מסתכלת על הדג שנצלה) יש לו טעם של האהבה שלנו.
- הכל משתנה בבת אחת. שוב תאורה חדר מיון. צעקות. נשמע קולו של ניסו. שוב המיטה של גיל ולידה רן יושב מחזיק בדפים (שקודם קרא מהם). גיל מביטה בו.**
- קולו של ניסו -** (מחריד את שניהם) אז מה אם אני לא בעלה! אני נכנס וזהו. אף-אחד כאן לא יעצור אותי! (שועט פנימה, רן קם).
- ניסו -** כבר שעות אני מחפש אותך! שעות! מה קרה לך, תגידי לי.
- מה קרה לך?**
- רן -** (זז הצידה, ומניח את הדפים על השידה). היא בסדר. (מגיש לו את הכסא) הנה, אתה יכול לשבת. הכל בסדר.
- ניסו -** זה נראה לך בסדר - כל הצינורות האלה? (מנשק לגיל את היד, עד האינפוזיה. מתיישב. כאילו האוויר יצא ממנו) היא לא אוהבת שנוגעים לה בורידים.
- רן -** אני יודע.
- ניסו -** איך עשית את זה? אני לא מבין. ועוד עם האוטו החדש? ישר מהנמל. טוטאל לוס. הייתי צריך לקחת מונית לסוכנות כדי למצוא לי רכב לרוץ לחפש אותך באמצע הלילה. טוטאל לוס. איך נסביר לביטוח?
- גיל -** אז הזאתי לא יכולה להקפיץ אותך אחרי השרות עשית לה במיטה?
- רן -** אני הולך. (מביט בגיל) כבר מזמן הייתי צריך ללכת.
- גיל -** אני רוצה שתשאר.

- ניסו -** לך. לך. אני יודע איך מסתדרים אתה. ככה זה כשקופץ לה הפיוז. את חושבת שאני לא מבין? אבל את מתנהגת כאילו את האישה הראשונה שזה קרה לה. בגידות זה חלק מהחיים, נכון דוקטור? אבל אצלה זה סוף העולם. תמיד מוכרחה לעשות מהחיים טלנובלה. מין כשרון כזה. בגלל זה אמרתי לה שהיא מוכרחה לכתוב. לפחות נעשה כסף מהדרמטיות שלה. (פאזזה. מביט בגיל ורן שמביטים זה בזו). אז אפשר לקחת אותה הביתה? אמרת שהיא בסדר, לא?
- רן -** אנחנו משאירים אותה כאן עד שיהיו התוצאות של כל הבדיקות. (מתחיל לצאת ופונה לגיל) אני אחזור. (יוצא).
- ניסו -** (מתקרב אליה, מסיט את השיער מהפנים, מלטף ומנשק אותה. היא מתחילה לדמוע).
- גיל -** (מושכת באף). אתה יכול לתת לי טישו. קשה לי להגיע.
- ניסו -** (נותן לה טישו מהחפיסה שרן השאיר). טישו עם ריח של אלוברה או מנטה. לא יודע מה זה. ואני חשבתי שבתי-החולים שלנו במצוקה תקציבית.
- גיל -** זה לא של בית-החולים. זה הוא נתן לי.
- ניסו -** הוא נחמד מדי הרופא שלך. לא כדאי להאמין לנחמדים.
- גיל -** רק לחראים כמוך צריך להאמין. בטח! מי כמוני יודעת.
- ניסו -** היא לא שווה את זה. היא לא שווה שנריב. עשר שנים של חברות. עשר שנים זה היסטוריה. היא רק ענן שחלף בשמים שלנו ואפילו לא הוריד גשם. מבול. זה מה שהיא הורידה. ואני מקוה שנהנית ממנה כי זה עוד יעלה לך ביוקר.
- ניסו -** זה כבר עלה לי! מה את חושבת! איזה פנים יהיו לי מחר במשרד רק אלוהים יודע. (פאזזה) שלא תחשבי. גם לה זה לא היה מי יודע מה נעים.
- גיל -** ממש רחמנות.
- ניסו -** היא לא כזאתי בדרך-כלל.
- גיל -** מאיפה אתה יודע?
- ניסו -** (מלטף לה את היד) שש, שש. למה שלא נשב כאן רגע שנינו בשקט ונרגע מהלילה הזה. גם לי כבר יש סחרחורת. (לוקח את היד שלה ושם על הפנים שלו). את אוהבת אותי. אני יודע שאת אוהבת אותי. חבל שאין מקום במיטה הזאת. הייתי נרדם לצידך.
- כשיגיע המיליון הראשון - תזכירי לי שלא אשכח - אנחנו תורמים אותו לעניין הזה. (קם וניגש אליה) או שפשוט נקנה להם משלוח ענק של מיטות. את תבחרי את הצבע. כי אחרת את יודעת איך זה במוסדות האלה הכסף הולך

לאיבוד. (מנשק אותה. היא מזיזה קצת את הפנים). מה קרה לך? שכחת איך מתנשקים? אני מקוה שזה לא אבדן זיכרון סופני - בואי נבדוק את זה. (מנשק אותו בעצמה, היא נעתרת, חשים בתשוקה ביניהם. **במקביל רואים את הטווס והטווסית מציצים בהם**). ככה יותר טוב.

גיל - אתה רוצה לקרוא מה שכתבתי בסנטוריני? הנהג של המשאית אסף לי את הדפים. אני צריכה שתעזור לי. הסתבכתי שם.

ניסו - מחר, גילי. יש לנו זמן עם זה. אני חייב ללכת לישון.

וגם את. השינה מעבירה את הכל. מחר תקומי חדשה. אני אחזור יותר מאוחר לקחת אותך הביתה. (מתחיל ללכת. נעצר) בשבת אני הולך עם אבא שלי לבית-כנסת להגיד ברכת הגומל. (יוצא ומדבר יותר לעצמו מאשר אליה) בל שהנהג הזה היה כל-כך נחמד אתך. עכשיו אין לי לב לשכנע את הביטוח שהכל באשמתו. (תוך כדי כך גיל מביטה בגבו ועוצמת עינים).

הטווסית עצמה עינים יחד עם גיל והטווס מביט בה.

הטווס - וזה נקרא בעיניך אהבה? כל הדרמה הזאת? תשוקות, יצרים. זה אהבה של גיל עשרים.

הטווסית - פוקחת עינים) זו אהבה חיה.

הטווס - (מתחיל ללכת משם, לאט, גורר את רגליו. נעצר ופונה אליה). אני יודע שאני כבר לא מעורר התרגשות. לא כמו פעם. זה הגוף שלי. יש לו רצון משלו אני כבר לא מחליט בשבילו. אבל את - את מרגשת אותי כל פעם מחדש. וחשוב לי שתדעי את זה. כל מילה שלך. הסיפור הזה. ממש כמו פעם. (הוא מחכה רגע לתגובה שלה, מסתובב ויוצא. היא מביטה ממנו והלאה לכיוון ממנו מגיעה שוב הספינה).

שעת שקיעה. ארתורו לבד על הסיפון. בידו אקדח מעוצב שנראה כמו פריט של אספנים. הוא מתאמן בשליפות. האקדח נופל לו מן היד. מתייאש לרגע, מרים אותו ומביט באקדח. מלטף אותו. מתחיל ללכת - כאילו לחזור לתא - ונעצר כשהוא רואה את מייקל. מייקל נכנס מן הצד השני לבוש ספורטיבי אך מאד אופנתי, אווז קטלוג מהודר. מסדר לו כסא נוח ומתכוון להתיישב כשאררתורו שוב שולף את האקדח ומכוון ישר למולו. נשימתו של מייקל נעצרת.

ארתורו - הפעם הצליח לי! לא רעדה לי היד. כלום לא נפל! אבא היה צריך לראות אותי עכשיו.

מייקל - (מתרחק ממנו) מה עובר עליך, בן-אדם?

- ארתורו –** (כאילו מתעורר וחוזר למציאות) אל תדאג. אין כדורים. אני פשוט מתאמן.
 כבר שנים אני חולם על זה. מאפיוזו. זה מה שהייתי צריך להיות אם החיים היו מסתדרים לי כמו שצריך. כשהייתי ילד היו לי חברים בשכונה. אחד יושב עד היום בבית-סוהר. להם היו קשרים. קשרי משפחה. לפני כמה שנים פגשתי אחד מהם בהלוויה והוא לחש לי באוזן שהיום זה רק עניין של כסף. הרבה כסף.
- מייקל –** (מתיישב על כסא הנוח חסר נשימה, הקטלוג צמוד אליו.)
 מודד לעצמו את הדופק). אתה צריך להיזהר עם הדברים האלה, חבר. אתה עוד תגרום למישהו התקף לב עם הצעצוע הזה. ומייד יקבלו אותך למאפיה. לרצוח בלי לבזבז תחמושת זה כשרון גדול.
 (תוך כדי דיבור חוזר לו בטחוננו העצמי מול העליבות הברורה של ארתורו).
 בוא שב. אני אראה לך משהו. הקטלוג של התערוכה האחרונה שלי. (ארתורו מתיישב. לא מפסיק לחבק את האקדח). תקרא מה כתבו עלי. (נותן לו את הקטלוג. ארתורו מדפדף). כישרון גדול משביח עם השנים כמו יין טוב. (הצעיר נכנס עם הזקן. ארתורו ומייקל לא משגיחים בהם. הצעיר לבוש בחליפת קרטה. הוא מסדר צעיף על צווארו של הזקן).
ארתורו – אני לא מבין באמנות. (נעצר על תמונה אחת) זה יפה בעיני. יפה מאד. ממש כמו בחיים. אפשר לשמוע את הכלב נובח. והאישה היא עצובה כל-כך. למה? (מתרגש ונואם) זה נאיבי. אתה מבין. אני החזרתי את הנאיביות לאמנות. לא מופשט, לא קונספטואליזם, לא פוסט מודרניזם. החיים עצמם. אני החזרתי אותם לאמנות!
 (הזקן נוקש בהתרגשות. הצעיר מתקרב אליהם).
הצעיר – אני חושב שהוא רוצה לראות את התמונות.
מייקל – אה, זה אתה ובתחפוש. מאפיונר וסמוראי. רק אני לא קבלתי הזמנה לנשף המסכות. (הצעיר עושה מולו תנועת קרטה שמפחידה אותו לרגע ולוקח את הקטלוג. תוך כדי כך ארתורו מתקרב לזקן).
ארתורו – אסור לך להשאיר אותו ככה לבד. כשבאתי שטפו פה את הסיפון. (מתקרב אל הזקן) אל תיבהל מהאקדח. (מכניס אותו לנדן). אני רק מוודא שהברקסים סגורים. (בודק את הברקסים של כסא הנכים. הצעיר נותן לזקן את הקטלוג. מרי נכנסת עם כן ציור וצבעים. הצעיר ניגש לעזור לה).
הצעיר – (למייקל) אתה לא מתכוון לעזור לה? (פותח את הכן, מוודא שהוא יציב).
מרי – תודה. (מייקל ניגש ומנשק אותה על השפתיים. הזקן מביט בהם. היא נבוכה).
הצעיר – (מתחיל ללכת לכיוון הזקן) עד חצי המלכות. רק תבקשי.

- מייקל** – המלכות שאין לך.
- הצעיר** – המלכות שתהיה לי. (לזקן) אני מבין שאתה נשאר כאן. (שוב מסתכל על מרי). הנוף יפה. גם לטעמי. (מתרחק ועושה טאיצי' במרחק מהם).
- מייקל** – (למרי) בשביל מה נסחבת עם כל זה?
- מרי** – חשבתי שתרצה להתחיל לצייר. הם מחכים לתערוכה החדשה שלך. תמיד ציירת אגמים, אוקיינוסים. ים מאד חשוב לך. בגלל זה רציתי את הקרוז הזה. בשבילך. בשביל האוקיינוסים שלך.
- מייקל** – למה שלא תציירי בעצמך? את כל-כך מוכשרת! (מלטף אותה. היא מתמוגגת. ארתורו נבוך, מסיט את מבטו. הזקן ממשיך להביט בהם).
- ארתורו** – כשג'ואנה קראה בעיתון שאשתך (פאוזזה) התאבדה – היא היתה בטוחה שלא תצייר יותר. (מביט במרי ששקועה במייקל). כן. אני זוכר בדיוק. היא נכנסה למכלת עם עיתון ביד. והיא אמרה, כן. ככה בדיוק. (מתקרב למייקל) "הוא לא יצייר יותר".
- מרי** – (כמעט נחנקת) איזה חוסר טקט!
- מייקל** – (שקודם החוויר והביט דרך ארתורו אל האופק, פתאם התעשת וחזר לעצמו) בכלל לא, בכלל לא, יקירתי. ארתורו ידידנו לא התכוון לפגוע. יש לו לב זהב. ובגלל זה אין לו גם שום סיכוי אצל ג'ואנה. את לא צריכה לדאוג, חמודה שלי. תהיה תערוכה! ועוד איזו תערוכה. (פאוזזה) אני מוכרח לנוח. מכל הבלגן שהיה פה לא יכולתי אפילו –
- מרי** – בטח. בטח. איזה צירוף מקרים אומלל. כל-כך רציתי לתת לך מתנה. רציתי שתשכח מהכל.
- מייקל** – אל תייסרי את עצמך. את לא אשמה שגם ג'ואנה קיבלה את הפרסום על הקרוז הזה. ידעתי שזה היה זול מדי. אסור לרוץ אחרי מציאות.
- ארתורו** – אבא שלי תמיד אמר שרק מכות מקבלים בחינם.
- מייקל** – איש חכם.
- מרי** – אני באה אתך. (מביטה בארתורו) אני לא יכולה להישאר פה. (ארתורו מסיט את מבטו).
- מייקל** – מה פתאם? בואי הנה. (מושיב אותה ליד כן הציור). (מביט בארתורו) יפהפיה שלי. קחי מכחול. (מכניס לה מכחול ליד). את הרי הסטודנטית הכי מוכשרת שלי! תתחילי לצייר. (מנשק את השער שלה). כל מה שאת רואה. כל מה – (הזקן שכל הזמן הזה לא היה ברור אם הוא ישן או לא, למרות שמבטו היה מופנה למרי ומייקל, שחרר תוך כדי דבריו של מייקל את

הברקסים של כסא הגלגלים והוא מנזק אל מייקל ומפיל את שניהם אל מעקה הסיפון כשאררתור נזעק להדוף אותם. כל זה נראה כשתאונה). (ממהרת למייקל). מייקל! מייקל! (הצעיר ממחר אליהם, נגש מייד לזקן ובודק אם הוא בסדר).

במקביל

מרי - (למייקל) דיו סנטו! עוד רגע והייתם שניכם במים!
מרי - (עוזרת למייקל לקום) אתה בסדר? אתה בסדר? (נותנת לו יד. לארתורו) הידיים שלו. תראה איזה מכה הוא קיבל בידיים!
הצעיר - אז מה? הוא פסנתרן? זה יעבור לו. (מרי מביטה בו בכעס, לוקחת את מייקל ההמום שנעצר לרגע ליד הזקן ומביט בו).
מרי - בוא. חייבים לטפל בידיים שלך. (גוררת אותו. יוצאים).
הצעיר - בסך-הכל מכה יבשה. זה מה שזה.
ארתורו - אתה צריך לקחת אותו למרפאה. זקן בגילו. זה יכול להיות מסוכן.
הצעיר - אני לא מבין! אני סגרתי את הברקסים. אני בטוח בזה!
ארתורו - (הם יוצאים. ארתורו מביט בהם). (נוגע במקום שנחבל בו). אף-אחד לא שואל מה אתי. לא "תודה", לא – "אולי אתה צריך משהו". אף-אחד לא רואה אותי.
 (פאזזה. מוציא שוב את האקדח, נוגע בו) ג'ואנה היתה צריכה לראות אותי. הייתי גדול! זה מה שהייתי. (מתחיל ללכת) הצלתי את שניהם! זה מה שעשיתי! אני שכל מה שלימדו אותי בחיים זה – מכלת! לא אוניברסיטה, לא תערוכות, לא קטלוגים. כשהרגע הגיע – עשיתי בדיוק מה שצריך! לא שניה של הסוס, לא גמגום, לא רעד! (שולף את האקדח ומכוון אותו בביטחון). כיוונתי וקלעתי בול למטרה! הייתי גיבור היום, ג'ואנה! גיבור היום! (תוך כדי כך רואים את הזקן מתקרב כשהוא מפעיל את הכסא, ארתורו לוחץ על ההדק והאקדח יורה. במקביל באמצעות תאורה – מתגלים לרגע הטווס והטווסית. הוא מחבק אותה. האור עליהם כבה מייד. ארתורו נופל אחורנית. הזקן בולם אותו).
ארתורו - או אלוהים! יכולתי להרוג מישהו! (לזקן) סליחה, תודה.
הזקן - אל תדאג זה בטח היה כדור סרק.
ארתורו - לא ידעתי שהוא טעון. קבלתי אותו מאחד הזקנים בשכונה שהיה חייב לי הרבה כסף. לא היה לי אכפת. הייתי מוכן לתת לו אוכל גם בחינם. זה קשה כשמזדקנים לבד. אבל אצלו זה היה עניין של כבוד אז – (נזכר לרגע) איפה הבחור?
הזקן - התעלף בדרך למרפאה. מאד נבהל.

- ארתורו – חשבתי שאתה לא יכול לדבר. שבץ או משהו.
- הזקן – לא. זה רק הרגליים. הרגליים חלשות. מעדיף לשבת.
- ארתורו – הבחור הזה. אתה סומך עליו? קשה להיות תלויים במישהו. אני יודע איך זה. הייתי צריך לעזור לאבא שלי להתלבש, להתרחץ, הכל. לפעמים רציתי פשוט-
- הזקן – להרוג אותו?
- ארתורו – (מצטלב) יסלח לי אלוהים ומריה הקדושה. הוא היה איש קשה. קשה. (פאזזה) אני לא מתכוון שאתה, כמובן -
- הזקן – לא. בטח שלא. אני מתלבש לבד ומתרחץ לבד. אני מציע שתבדוק אם יש שם עוד כדורים באקדח שלך. לא היינו רוצים שהטיול הזה ייגמר ברצח.
- ארתורו – סנטה מריה! (תוך כדי כך ג'ואנה נכנסת, לבושה באלגנטיות).
- הרווקה – מישהו דיבר כאן על רצח?

מעבר תאורה חד. תפאורת הסיפור נעלמת וחוזר חדר המיון.

גיל שוכבת בעיניים עצומות ורן יושב לידה עם הדפים. הוא לא לובש את החלוק שלו.

- גיל – תמשיך. למה הפסקת? אף-אחד אף-פעם לא הקריא לי משהו שאני כתבתי.
- רן – מזמן הייתי צריך להיות בבית.
- גיל – אז למה אתה לא הולך?
- רן – אם כרמית היתה רואה אותנו עכשיו -
- גיל – הלב שלה היה נשבר כי אף-פעם -
- רן – אף-פעם לא היה לנו זמן אחד בשביל השני. לא ממש. (פאזזה) כרמית היא מנהלת פרוייקטים בחברה שלה. היא מאד מצליחה.
- גיל – היא הצליחה לאבד אותך. אופס סליחה. זה ממש לא לעניין. לפעמים קופצות לי צפרדעים מהפה ממש כמו לכל המכשפות. (פאזזה). אתה חייב להאמין לי. אני תמיד מסתבכת בתוך עצמי והמחשבות שלי בכלל לא שואלות אותי מה לעשות. הן מסתדרות בעצמן בשורה ומתחברות לפי סדר שלא אני קבעתי. או שבכלל לא התכוונתי אליו. עובדה. התחלתי לכתוב רומן רומנטי -
- כזה שנשים כותבות בשביל נשים ואח"כ מוכרים אותו בכל העולם ועושים ממנו המון כסף ויצא לי סיפור על -
- רן – רצח?
- גיל – לא תדע אם לא תמשיך לקרוא.
- רן – תחזרי אליו, למוכר המכוניות שלך?
- גיל – אל תקרא לו ככה.
- רן – למה? ALL IS FAIR IN WAR AND LOVE – הכל מותר כשאוהבים.

- גיל –** מי אוהב את מי?
- רן –** את את ניסו כמובן. והוא אותך. על מה חשבת שדיברתי?

מעבר תאורה לטווסית שעסוקה בפרח שמתחיל לקמול. מתבוננת בו מקרוב, מנסה

לנשוף עליו והטווס שמתקרב אליה בצעדים כבדים.

- טווס –** רוצה לראות את הנוצות שלי?
- הטווסית –** אתה לא רואה שהפרח עומד למות?
- הטווס –** שטפתי אותן במי האוקיינוס. הן מבריקות עכשיו. (הוא פותח את הנוצות בקושי אבל מצליח).
- הטווסית –** כשהשמש תשקע הוא יסגור את עלי הכותרת לנצח. מוכרחים לעצור את זה. מוכרחים לעצור את הזמן.
- הטווס –** תסתכלי עלי. (הטווסית משקיעה את פניה בתוך הפרח).
- הטווסית –** מרימה אליו פנים מכוסים באבקנים) אני לא יכולה.
- (הטווס מהסס רגע, אח"כ מתקרב אליה בגרירת רגליים, מזיז אותה וקוטף בכח את הפרח ומשליך אותו לרגליה).
- הטווס –** עכשיו את יכולה. עצרתי בשבילך את הזמן.

מייד נשמעת מוסיקת ואלס. הטווס גורר את הטווסית לריקוד מגושם שיש בו כמעט

אלימות שלו כלפיה. הפרח נרמס תחת רגליהם.

במקביל על במה גבוהה יותר מוארים באורות צבעוניים של נשף רוקדים ג'ואנה ומייקל. ההתאמה הפיזית ביניהם ברורה מן האופן שבו הם רוקדים. מתואמים כגוף אחד. לאט האור מעל הטווסים כבה. הם נעלמים ותמונת הנשף מתחילה. השיר מסתיים, המוסיקה נחלשת או נפסקת. מייקל נחלץ במבוכה אך באלגנטיות מהאינטימיות שלהם.

- מייקל –** יש דברים שלא משתנים. (פאזזה. מרי נכנסת, מתקרבת מעט ונעצרת כשהצעיר מגיע אף הוא ונעמד מאחוריה. במקביל ג'ואנה אוחזת במייקל ומנשקת אותו. מרי מסתובבת ללכת משם, הצעיר תופס אותה ומנשק אותה).

מרי – מה אתה עושה?

הצעיר – מה שהם עושים. (ג'ואנה ומייקל עוברים מנשיקה למזמזום לוחט).

מרי – זה מגעיל.

הצעיר – מה שאנחנו עשינו או מה שהם? (מנשק אותה שוב. מכיוון אחר במקביל לנשיקה נכנס ארתורו כשהוא דוחף את עגלת הזקן. ארתורו לבוש בפראק, נראה כמלצר / פינגווין. על ברכי הזקן כלי הגשה סגור מכסף. עוברות כמה שניות עד שארתורו מבחין בג'ואנה ומייקל).

- ארתורו** – אתה בטוח שזה לא כבד לך?
- הזקן** – לא.
- ארתורו** – אתה מחזיק את העתיד שלי, אתה יודע.
- הזקן** – כן. הרי פחדת שתפיל אותו. (הם נעצרים באחת למול ה"חצי זיון" של ג'ואנה ומייקל. פיו של ארתורו נפער בתהדמה הוא כמעט נשנק).
- הזקן** – מה אתה שותק?
- ארתורו** – אני לא... אין לי אוויר!
- הזקן** – אתה מצפה ממני להנשמה? לך תפריד ביניהם!
- (מרי נגשת בצעד נמרץ והחלטי למייקל).
- מרי** – אני לא מאמינה! אמרת שאתה שונא אותה! שהיא הרסה לך את החיים!
- (לג'ואנה) הנסיעה הזאת – זו היתה ההזדמנות שלו להתחיל לצייר. (למייקל) אמרת שבגללה רועדות לך הידיים!
- הרווקה** – בגללי?
- מרי** – שנתיים אני מחכה שזה יקרה. מאז שאשתו –
- הזקן** – (מתקרב) בלינדה –
- מרי** – מה אתה מתערב?
- מייקל** – מאיפה אתה יודע איך קוראים לאשתי?
- הצעיר** – תסתכלו עליכם! חבורה של אידיויטים. אנחנו בלב האוקיינוס. עוד שעתיים נגיע לאחד המקומות היפים ביותר בעולם וכל מה שיש לכם בראש – זה לריב? ההוא (הכוונה לארתורו) יורה באוויר, זה (הזקן) פותח את הברקסים-שלא תחשוב שלא הבנתי את זה (לג'ואנה) וזאת החליטה לעשות מה שלא עשתה כל החיים. החיים הם כאן ועכשיו. לא אתמול ולא מחר. למה אתם מחכים? שהמוות יבוא ויקח אתכם ואז תגידו – רגע, עוד רגע בבקשה – עוד לא הספקנו, עוד לא –
- ארתורו** – סתום את הפה! (ג'ואנה נדהמת מהבוטות של ארתורו שאינה אופיינית לו).
- הצעיר** – אתה לא תגיד לי מה –
- ארתורו** – סתום או שאני יורה! (ממשש את המכנסיים ומגלה שהאקדח לא עליו).
- הזקן** – האקדח אצלי. (מוציא מהג'קט ומגיש לו).
- ג'ואנה** – ארתורו! (טון רך. נגשת אליו).
- ארתורו** – אל תתקרבי! לא סנטימטר אחד! (מרים אליה את האקדח וידו רועדת).
- ג'ואנה** – מה קרה לך? אתה מתנהג כמו –
- ארתורו** – כמו מאפיונר? כן. סוף סוף. אני צריך להודות לך ולנסיך האופל שלך! (קד קידה דרמטית בפניהם ומתנודד, הזקן שולח יד לייצב אותו).
- מייקל** – נ סוף האופל. לא יאומן! גם פינגווין וגם משורר!

(ג'ואנה מהסה את מייקל במבט ו/או תנועה).

הצעיר –

(למרי) בואי נלך מכאן.

מרי –

(למייקל) אמרת שאני ההזדמנות האחרונה שלך! (הטענות כלפיו מלווה ב"מתקפה פיזית" בתחילתה הוא פסיבי). כשסיימתי את הלימודים רציתי לחזור הביתה. (מורידה אותו על הברכיים ובמקביל) על הברכיים התחננת בפני – תישארי. את המוזה שלי!
תגיד את זה. (מייקל אוחז בה כמו טובע בקרש הצלה). תגיד את זה חזק – ש ה י א – תשמע.

ג'ואנה –

(הודפת אותה ומקימה את מייקל). השתגעת? (הצעיר לוקח את מרי) לכי אתו! מה את עושה כאן בכלל? יש לך כישרון?
תלחמי עליו! אל תתני לו למות בשם האהבה!

הצעיר –

איזו אהבה? את אוהבת אותו? זה נדמה לך. הגוף שלך בוער ממנו? הנשמה שלך רועדת כשהוא מתקרב? (הוא פותח את זרועותיו בפני מרי שנבלעת בתוכן. מחייך אליה) הוא מצחיק אותך כשאת עצובה? (מרי נותנת לו יד ומושכת אותו משם).

ארתור –

אף אחד לא הולך! בתכנית הלילה נשף. אף-אחד לא יפסיק לי את החגיגה. מאסטר! (נשמעת מוסיקה, הזקן מגיש לארתור את מגש הכסף. הוא מתקרב לג'ואנה פותח אותו ומכריז) פאי פקאן! בשבילך, יקירתי! תאכלי. (ג'ואנה נרתעת) תאכלי, אמרתי! (היא מתחילה לאכול. בתחילה פרורים, אח"כ בתאוה גדולה). (למייקל) היא מכורה! מכורה לפאי פקאן! זהירות! תיכף היא תקיא. (ג'ואנה נחנקת ורצה משם). ואתה יודע למה? נו, נחש. אתה הרי מכיר את כל כפתורי העונג שלה! (מייקל רוצה ללכת אחרי ג'ואנה והזקן עוצר אותו). סבלנות, סבלנות אני מייד מסביר. אני מבין שאתה נבון. בצדק. איך זה יכול להיות שג'ואנה – מעצבת ידועה שתמיד התחרתה ברזון של הדוגמניות שלה מתמכרת למעדן העשיר הזה? היא שכל החיים בקושי נשמה מפחד הקלוריות שבזיהום האוויר. אז ככה. זה היה ב- 20 לדצמבר לפני שלשים שנה. יום חורף סוער. שתיים בצהריים בחוץ נראה כמו שתיים בלילה. אל המכולת הקטנה שלי בקווינס נכנסת צעירה נוטפת מים. לא ברור אם גשם או דמעות. היא לא מסוגלת לדבר.

קרוב ללב היא מחזיקה גזר עיתון. משהו קרוע שהאותיות נושרות ממנו טיפות, טיפות. שולחת יד שקופה כמעט ומורידה מן המדף את פאי הפקאן שהנחתי שם לפני רגע. "תזהרי, חם". היא לא שומעת.
"אי" נכוותה קלות. היא יוצאת ושובל של מים אחריה. חוזרת כעבור כמה דקות. פרורים סביב הפה שאני משתוקק כל-כך לנשק. (במקביל ג'ואנה

- חזרה, מביטה בו, דמעות בעיניה). "תני לי לטעום אותך" אני אומר לה בלי מילים. אבא שלי לא היה שם אבל גם כשהוא לא נמצא אני משותק. והיא אומרת –
- ג'ואנה –** כמה אני חייבת לך? כל יום חמישי תכין לי אותו הדבר. אני אבוא באותה השעה.
- ארתור –** מן טקס כזה. (למייקל) טקס לכבודך. הלוואי שתמות!
- מייקל –** היא לא רזה כל-כך. היא די מרופדת. (בחיוך רע לארתור) סמוך עלי. בדקתי יסודי יסודי אותה מכל הפינות.
- (ארתור מכה אותו, מייקל נופל, מחזיר לו, ג'ואנה מפרידה ביניהם. דוחפת את מייקל אל הקיר או אל המעקה).
- ג'ואנה –** מרופדת?
- מייקל –** (מחייך אליה) פה ושם! אני דוקא די אוהב את זה.
- ג'ואנה –** (צועקת) מרופדת? (קורעת עם השיניים תפר המחשוף של השמלה). תגע. תגע! (לוקחת את היד שלו) תכניס את היד בין התפרים. (חלק מהחזה שלה נחשף). הוא מוציא דולרים.
- הצעיר –** דולרים? התחרפנה לגמרי.
- ארתור –** ג'ואנה!
- (מרי בוחנת את החזה של ג'ואנה).
- מייקל –** את חשופה לגמרי!
- ג'ואנה –** אז תחבק אותי. תחבק אותי ולא יראו לי את מה שפעם היה שלך!
- מרי –** איך את לא מתביישת?
- ג'ואנה –** (מתקרבת אליה וחושפת עצמה עוד יותר) אני לא מתביישת בחזה שלי! הרבה גברים ינקו מהשדיים שלי ומייקל שלך הראשון שביניהם. הוא היה ממש מכור! נכון, מייקל?
- (ארתור שיצא מן ההלם הזמני שהיה בו, ניגש ומכסה אותה עם מעיל הפראק שלו. הוא מוציאה עוד כסף מהשמלה ושמה בכף ידו.
- הוא מסרב לקחת). זה שלך. הכל בשבילך. בשביל שנינו. רציתי שנשאר על האי הזה. שנתחבא בו מהעולם. שנאהב כמו הטווסים בלי שאף אחד יפריע.
- הצעיר –** זה אי של טווסים. רק האהבה שלהם שורדת שם. זה לא אי לבני-אדם.
- מרי –** מאיפה אתה יודע?
- הצעיר –** זה מה שכתוב בפרוספקט. (לג'ואנה) לא קראת?
- ג'ואנה –** אהבת פעם מישהו? היית נואש מספיק כדי להיתלות עליו כמו קולב? אני מבקשת סליחה, ארתור.

- ארתורו** – השמלה הזאת. בבית-החולים התחלת לצייר אותה. אני זוכר. התעוררת מההרדמה ובקשת את בלוק הציור שלך. אמרתי לך שאת כבר בפנסיה. שאת לא צריכה לעבוד. שמגיע לך לנוח.
- (הזקן מסתובב ויוצא משם במהירות).
- מרי** – (לצעיר) לך תראה מה קורה לו.
- הצעיר** – אני לא עוזב אותך עם המטורפים האלה.
- מרי** – לך. זו העבודה שלך.
- הצעיר** – אז בואי אתי. (מרי מביטה לרגע במייקל, נותנת יד לצעיר ויוצאת אתו).
- מייקל** – (במקביל ליציאתם) מרי!
- ג'ואנה** – אז נשארנו לבד. שלשת המוסקטרים! אתם חושבים שנוכל לצאת לכבוש את העולם? (ארתורו אוסף כסף שהתפזר).
- מייקל** – (מודד דופק) הלחץ-דם שלי גבוה. אסור לי להתרגש כל-כך!
- ג'ואנה** – להתרגש זה לחיות.
- מייקל** – את אף-פעם לא הבנת שאני לא בנוי לאש שלך. היא שורפת.
- ג'ואנה** – (מכחכחת בגרונה) יש לי טעם של חלודה בפה. שונאת להקיא. אני בטח מריחה נורא (מתקרבת לארתורו) – נכון ארתורו? לארתורו אין חוש ריח. הוא פשוט אוהב אותי עם הריח הזה.
- (פונה למייקל) הריח של האהבה המקולקלת שלי אליך.
- מייקל** – אני צריך ללכת לישון. אני מרגיש מאד לא טוב.
- (ארתורו נותן לג'ואנה את הכסף שאסף. מביט בה לרגע, אוסף את כלי הכסף. ג'ואנה מורידה את הפראק ומניחה אותו על ארתורו. הוא מביט בה ויוצא. ג'ואנה החשופה מתקרבת למייקל ונצמדת אליו. מניחה את ידיו סביב מתניה. הזקן נכנס).
- מייקל** – ג'ואנה, יש לי סחרחורת. (הזקן מתקרב אליו).
- ג'ואנה** – מה אתה מפריע, אשמאי זקן? (הזקן מרחיק אותה ממייקל עם המקל שלו, היא מזיזה את המקל בכח) באת להזיל ריר? בוא, מייקל, (נשכבת על הרצפה) בוא נראה לו מה אנחנו יודעים לעשות. (מושכת את מייקל והזקן מושך אותו בחזרה).
- מייקל** – אני לא מרגיש טוב, ג'ואנה. אני צריך ללכת. (מייקל מתנוודד. הזקן קם מהעגלה).
- הזקן** – תישען עלי. (מתחילים ללכת לאט. ג'ואנה קמה, מתיישבת בעגלה).

ג'ואנה – לך, לך. רק תיזהר שהוא לא יטביע אותך. האוקיינוס עמוק ואתה עוד עלול לפגוש שם את בלינדה שלך! (מייקל ממשיך ללכת. הזקן מביט לאחור. הם יוצאים. ג'ואנה מורידה את השמלה, זורקת אותה. נעמדת ליד המעקה כאילו עומדת לקפוץ למים).

מעבר חד לחדר המיון. תאורת הלילה זרוע הכוכבים מתחלפת באור לבן מסמא.

רן – לא. היא לא יכולה לעשות את זה.

גיל – מאיפה אתה יודע? היית פעם במצב שלה?

רן – אנשים לא מתים מאהבה.

תאורה שונה מאירה את הטווס והטווסית. הם נראים כאילו נרדמו אחרי מעשה האהבה. נוצותיו של הטווס מפוזרות סביב. הוא מתעורר, קם ונוגע בגופו העירום מנוצות. הוא מביט בה בכאב ומתחיל ללכת.

הטווסית – רגע, חכה. לאן אתה הולך? היה לנו כל-כך טוב. זה היה כמו פעם. כמו בהתחלה.

הטווס – את לא אוהבת אותי. את אוהבת את הדמיון שלך.

הטווסית – על מה אתה מדבר? אורגזמות כמו שנתת לי הלילה אי אפשר לדמיין.

הטווס – את תלשתי לי את כל הנוצות.

הטווסית – (מביטה סביבה) לא שמת לי לב. (מתחילה לאסוף אותן מהאדמה ושימת-לבה

מוסטת ממנו אליהן. מנקה מהן את החול, נושפת עליהן. הוא הולך). לאן

אתה הולך? (הוא יוצא. היא מתקשטת בנוצות כאילו היו שלה).

ניסו נכנס בריצה. הטווסית מביטה בו. הוא אינו רואה אותה.

הטווסית – ה', תזהר. אתה דורך על הנוצות שלי. (ייתכן שהוא נכשל לרגע, כאילו נתקע במשהו ומייד ממשיך לתוך חדר-המיון.

הוא מוצא את רן הולך אנה ושוב ליד המיטה של גיל שקוע כולו בדפי הרומן שלה ואת גיל עוקבת אחריו בעיניה).

ניסו – זהו. הבנתי. אתה מוציא לה עכשיו את המחט מהוריד ואנחנו הולכים הביתה. נו. (ניגש לעשות את זה בעצמו).

גיל – ניסו, די. גם ככה זה כואב לי.

ניסו – (לרן) אתה לא רואה שהעירוי נגמר. מה בדיוק אתם עושים כאן שניכם? (רן בודק את העירוי ומוציא לה בעדינות את המחט).

תראה איזה סימן כחול עשית לה!

גיל – הורידים שלי דקים.

- ניסו –** בואי הביתה. אני לא מסוגל להרדם בלעדייך.
- הטווסית –** זו אהבה! כמו שצריך! (מסתכלת על הטווס שמתקרב אליה). לא אחד שהולך. לא אחד שמוותר.
- הטווס –** קר לי בלי הנוצות. (רועד) חבקי אותי.
- הטווסית –** (עסוקה במתרחש בחדר המיון) אני לא יכולה עכשיו. זה רגע קריטי בסיפור. אני לא מרגישה את המילים שצריכות לבוא עכשיו. רגע. רגע.
- הטווס –** (מפנה לה גב) המילים שלך דוקרות אותי. (הולך).
- הטווסית –** (הטווסית מתקרבת לרן, כאילו דוחפת אותו לפעולה ודיבור). (בודק את גיל) את יכולה ללכת הביתה אם את רוצה.
- רן –** אמרת שצריך לחכות לבדיקות.
- גיל –** נחזור בבוקר לקחת אותן.
- ניסו –** זה מה שאתה רוצה? חשבתי שחשוב לך לדעת מה קורה לג'ואנה?
- גיל –** מי זו ג'ואנה? (כרמית נכנסת. ברור שבכתה).
- ניסו –** (לרן שמביט בה כאילו התעורר מחלום) אז כאן אתה מתחבא במקום לבוא הביתה? (זורקת עליו את המפתחות, רן מתכופף, ניסו תופס אותם).
- ניסו –** הי, תיזהרי. (מעביר אותם לרן).
- כרמית –** אני גמרתי להיזהר. גמרתי להתחשב, גמרתי –
- ניסו –** לגמור זה טוב אבל לא צריך להגזים.
- כרמית –** מי אתה בכלל? (לרן) ככה אתה רוצה לסיים את החיים המשותפים שלנו? בחדר מיון עם אנשים זרים?

נשמע קול סירנה מלווה בחילופי תאורה דרמטיים הסירנה מתחלפת באורגזמה של מרי בזרועותיו של הצעיר. בהתחלה לא רואים אותם, רק שומעים. התפאורה היא של האי – אי הטווסים.

- מרי –** אל תפסיק, אל תפסיק.
- הצעיר –** (מתנשף) אני בכושר אבל מזמן לא דרשו ממני שיאים אולימפיים כאלה. (היא ממשיכה לגעת בו). תני לישון קצת.
- מרי –** עם קצת שינה – אני מבטיח לך, נוכל לחזור למרוץ. (מרי "מטפלת" בגופו בהתלהבות). וואו – אני עוד אצטרך להגיד תודה למייקל שלך. הוא הרעיב אותך. אסור לעשות את זה לחיות. הן נהיות חיות טורפות.
- מרי –** אני לא יכולה לישון.

- הצעיר –** את באה אתי להימלאיה. שמה תשני טוב. שמה יש איזון של גוף ונפש. חבר לקח אותי לשם. זה שלימד אותי הכל על צמחי מרפא. ידעת שיש רעלים שיכולים לרפא. ארסניק, למשל, הוא מרכיב בתרופות הומאופתיות מסויימות. תבואי אתי לשם. תוכלי לצייר. יש אנשים שמציירים שם את אלוהים. רק שם הם מצליחים לראות אותו.
- מרי –** אתה נראה אחרת לגמרי ממה שאתה באמת.
- הצעיר –** את צריכה לפתח את הראייה שלך.
- מרי –** מאיפה יש לך כסף לכל הנסיעות האלה?
- הצעיר –** הכסף מגיע אלי כשאני צריך אותו. לא מסוגל לעבוד מתשע עד חמש.
- מרי –** במקרה הטוב.
- הצעיר –** מכור לחופש שלי.
- מרי –** גם אני.
- הצעיר –** את עוד לא גילית את החופש שלך. המייקל הזה הסתיר לך אותך מעצמך.
- מרי –** (עולה עליו ונושכת אותו) אני מגלה אותו עכשיו.
- הצעיר –** אי, אלוהים!

מעבר לחדר המיון.

- גיל –** אי. זה כואב.
- ניסו –** את צריכה לנסות לקום.
- גיל –** אני לא יכולה.
- ניסו –** טוב, אני לא מכריח אותך. לפחות הו א הלך. הדוקטור שלך.
- גיל –** הוא לא שלי.
- ניסו –** לקח לו זמן לרוץ אחריה. ככה לא מתנהגים לאישה.
- גיל –** ואתה מומחה.
- ניסו –** (המילים יוצאות לו למרות הקושי שלו לתת להן לצאת). אני אוהב אותך. אני רוצה שנתחתן. (רן נכנס בסוף דבריו ולא קולט אותם. מחזיק ניירות ביד).
- רן –** הבדיקות שלך כבר כאן. הכל בסדר. חסר רק צילום רנטגן אחד. יש להם עומס. תאונת שרשרת. (ניסו מנשק את גיל ההמומה. רן נבוך).
- ניסו –** תחשבי על מה שאמרתי. (מסתכל על רן במבט ניצחון). אנשים נוהגים כמו מטורפים. אתה לא דואג לחברה שלך? (לגיל) אני אחזור בבקר. תשני קצת. (לרן) אין לך חולים אחרים לטפל בהם? אתה מפריע לה לנוח. אני רוצה שיהיה לה כוח בבקר. יש לנו מה לחגוג ואנחנו גם יודעים איך, נכון? על מה שהיא עושה לי - אתה אפילו לא מסוגל לחלום!
- גיל –** ניסו! די!

- ניסו –** מה ניסו? מה די? תראי איך הוא מזיל ריר עליך. (לרן) חברה שלך יצאה מפה בסערה ואתה עסוק בחברה שלי! לא מקובל עלי! בדיקות שמיקות. הכל תירוצים. חדר המיון שלך מלא חולים. לך טפל בהם לפני שימותו! (הפעם בטון מתחנן) ניסו!
- גיל –** עוד פעם ניסו? זה התפקיד שלו, לא? הוא רופא. הוא אמור לעזור לא להפריע.
- גיל –** הוא עזר לי. הוא הקריא לי את הסיפור שלי. עכשיו אני מבינה אותו יותר טוב.
- ניסו –** גם אני מבין. אני מבין שהוא לא יודע שאת אוהבת אותי. אז לידיעתך, דוקטור, אנחנו מתחתנים.
- רן –** (רן מופתע אך מגיב מהר לפני שגיל מצליחה להגיד משהו.) מזל-טוב! (מופתע) תודה. בקרוב אצלך! (רן יוצא בלי להביט בשניהם.) רץ מהר אולי עוד תתפוס אותה!
- גיל –** אתה חסר לב.
- ניסו –** אני? אתה רוצה שאני אתן לך לשמוע אותו? (מתקרב אליה ומוריד את החולצה).
- גיל –** אני לא יודעת אם זה מה שאני רוצה.
- ניסו –** על מה את מדברת? ממתי את לא רוצה – חתונה.
- גיל –** (נעצר לרגע ליד המיטה. לובש שוב את החולצה. מביט בה)
- ניסו –** אז על מה היתה כל הדרמה הזאת?
- הטווסית –** הוא רוצה אותך טיפשה. למה את מחכה?
- הטווס –** (שבעל כורחו נמשך לסיפור) כששני דגים מפרפרים ברשת של האהבה צריך להחזיר אותם לים.
- הטווסית –** (מסתובבת אליו) מה זה?
- הטווס –** שלא ימותו.
- הטווסית –** (מביטה בו ולראשונה רואה אותו) אתה באמת נראה זוועה בלי הנוצות.

כרמית נכנסת, דומעת כולה.

- כרמית –** איפה רן? אני לא מצליחה להתניע את המכונית. זה אף-פעם לא קורה לי.
- ניסו –** תמיד יש פעם ראשונה. (מגיש לה את חבילת הטישיו שרן השאיר על המדף עבור גיל. היא מביטה בה לרגע מופתעת. מקנחת את האף). בואי. אני אעזור לך. (מתחיל לצאת, מביט בגיל) יש לך (מסתכל על השעון) עד שמונה להחליט. (לכרמית) בואי. (הם יוצאים, גיל מביטה בגבם ואח"כ עוצמת עינים). (רן חוזר ומתיישב לידה. אחרי כמה שניות היא פותחת עינים).

- רן -** ג'ואנה. היא מתה.
- גיל -** כן. גם אני חושבת. אבל כאן נתקעתי. לא יודעת מי רצח אותה. (פאזזה)
- כרמית היתה כאן.
- רן -** אני יודע.
- גיל -** אתה אוהב אותה? למה נתת לה ללכת?
- רן -** נתתי לה ללכת כי אני לא יודע מה לעשות עם החיים שלי.
- אין לי מושג. (רן חופן את פניו בידי וגיל מביטה בו לרגע ואח"כ קמה בקושי מהמיטה כדי להגיע אליו).
- נשמעת צעקה. רן וגיל מביטים לכיוון ממנו נראים מרי והצעיר רכונים מעל גופתה של ג'ואנה. הטווסית מתקרבת מכיוון אחר.**
- רן -** (קם) אני חייב לראות מה קורה שם.
- גיל -** תן להם. אתה רק תפריע. (נותנת לו יד. הם מתקרבים מעט וגיל נעצרת).
- בוא נשב.
- הטווסית -** (קוראת לטווס). בוא, אתה מפסיד!
- רן -** יש כאן חול. זה לא יהיה לך נעים עם החלוק הזה.
- גיל -** זה החול של הדמיון שלי. הוא תמיד נעים. (מתיישבת והוא עומד לידה).
- בהמשך היא מושכת אותו לשבת לידה).
- (הטווס מגיע תוך כדי דברי גיל, נעמד במרחק מהטווסית ומתקרב ככל שהדרמה מתפתחת. בעיצומה הוא נצמד לטווסית בהתרגשות).
- הצעיר -** (רכון על ג'ואנה) היא לא נושמת. והשמלה שלה. תסתכלי. קרועה לגמרי.
- מרי -** (קופצת הצידה). אני לא יכולה! בחיים לא ראיתי גופה! (שוב מציצה אל ג'ואנה) אל תיגע בכסף!
- הצעיר -** מי נוגע?
- רן -** חשבתי שהיא קפצה. מה היא עושה פה על החוף?
- מרי -** צריך לקרוא להם! בוא נלך!
- גיל -** השאר נשארו לישון על היכטה.
- רן -** אוקיי. אוקיי. אני יודע. (מתחיל ללכת).
- גיל -** (קמה) לאן?
- רו -** חכי לי. אני כבר חוזר. (יוצא).
- (מרי מושכת את הצעיר, שממוסמר לג'ואנה).
- הצעיר -** תסתכלי על הפנים שלה! איזו שלוה. חתיכה לא נורמלית היא היתה הזקנה הזאת.
- מרי -** אני הולכת להעיר אותם! צריך להודיע למשטרה!
- רן מגיע מחזיק בצד אחד של המקל של הזקן והזקן בצידו השני. רן מושך אותו.**

- רן -** מוכרחים. (הם נעצרים ליד כולם. רן מתחיל לקלף את הזקן מבגדיו. גיל ממחרת לשם).
- גיל -** מה אתה עושה?
- רן -** תסמכי עלי. רצית פיתרון לתסבוכת? (הוא ממשיך ל"קלף" את הזקן ומתגלה **גוף של אשה לבושה בבגד-ים על הפנים והצוואר מסיכה של זקן שהוא/היא מתחיל/ה לקלף אותה - מרי צורחת).**
- בלינדה -** (אחרי שהורידה את המסכה, מושיטה יד לצעיר) נעים מאד, בלינדה. (במקביל - גיל שלרגע היתה מופתעת, קופצת על רן ומנשקת אותו. הם ממשיכים להתמזמז ולהתרגש מהמפגש הפיזי ביניהם תוך כדי השתלשלות הסיפור שהם עוקבים אחריו מזווית העין).
- הצעיר -** (לוחץ את ידה) כפות הרגליים שלך, כמו בובת חרסין. הייתי צריך לדעת.
- מרי -** בלינדה. (פאזזה) כמו אשתו של מייקל.
- בלינדה -** היא ולא אחרת. (מרי שוב צורחת).
- (נכנסים ארתורו שמושך את מייקל הלום השינה)
- ארתורו -** אמרתי לך ששמעתי צעקות. משהו קרה. (הם מתקרבים. מייקל נעצר המום מול בלינדה. הצעיר והצעירה מסתירים לרגע את ג'ואנה. ארתורו רואה את קצה השמלה שלה ורץ אליה). ג'ואנה!
- מרי -** היא מתה. (ארתורו, מלטף אותה, מזיז את השיער מהפנים, מסדר את השמלה).
- הצעיר -** כנראה כבר לפני כמה שעות. היא קרה לגמרי.
- מייקל -** תסגור לה את העיניים! תראה איך היא מסתכלת עלי!
- בלינדה -** תרגע, מייקל. לא אתה הרגת אותה. (מייקל מביט בה) למרות שהיתה לך סיבה מצויינת - היא ידעה את הסוד השמור ביותר בחיך. והיא עמדה לגלות אותו. עכשיו כשהיא איבדה אותך בפעם השניה כבר לא היה לה מה להפסיד.
- רן -** הוא יקבל התקף לב עם הלחץ-דם שלו.
- גיל -** אנשים שאוהבים את עצמם לא מתים כל-כך מהר.
- הטווס והטווסית -** ששש. (שרן וגיל לא מגיבים אליו כי אינם שייכים למציאות של הטווסים).
- מרי -** מייקל! תגיד לה שתשתוק. אני לא מבינה מה היא עושה כאן! במשטרה אמרו שטבעת. מישהו ראה אותך קופצת מהצוק. מייקל!
- את הרגת אותה. אני בטוחה!

- בלינדה –** ומה אתך? לך לא היו סיבות טובות? איך הרגשת כשראית אותה ואת מייקל בולעים אחד את השני? (מרי מביטה בה בתדהמה הולכת וגוברת). אבל לא רק את, נשמה טהורה. לא נעים לי לציין זאת אבל חייבים לומר שגם לאביר בעל דמות היגון (מצביעה על ארתור) היו סיבות טובות – אותן סיבות שגם את מכירה, יקירתי – כשמשיקיעים שנים במישהי קשה לראות איך ברגע היא נדלקת מאש של מישהו שכל מה שהוא היה צריך להגיד זה את שמה.
- גיל –** היא אכזרית.
- רן –** היא אמיתית.
- מייקל –** השתנית.
- בלינדה –** הולם אותי? כן. השתנית. פעם הייתי כמו בת-הים הקטנה. איבדתי את הקול והכל בשבילך. (מתקרבת למייקל, הוא זז הצידה) ועכשיו פשוט קשה לי להפסיק לדבר. אז איפה היינו?
- הצעיר –** ברשימת החשודים.
- בלינדה –** תודה. מה דעתך על השרירים שלו, מייקל? הוא טיפל טוב טוב במרי-סליחה -מריה הקדושה שלך הלילה. אני מאד מרוצה מהבחירה שלי. לא היו חסרים מועמדים – דרוש מלווה למסע אקזוטי. ידעתי בדיוק מה אני צריכה וכשהוא הגיע – תאמין לי, מייקל – כמעט בדקתי את הסחורה בעצמי. אבל המסכה היתה חשובה יותר. רק על מסג' לכפות הרגליים לא ויתרתי. (למרי) אין לך מושג מה זה עושה לגוף שלך כשמישהו כמוהו מעסה לך את האצבעות. (מרי מתנפלת עליה והצעיר עוצר אותה). תודה, אתה באמת שווה זהב אבל זה לא מוציא אותך מרשימת החשודים.
- הצעיר –** אני? מה לי ולכל הרומן הרומנטי שלכם?
- בלינדה –** אתה מומחה לרעלים. שכחת? ואנחנו לא באמת יודעים מה גרם ללב שלה לסגור את המפעל. אולי איזה רעל קטן. הומאופתי. אחרי הכל - בכסף מדובר. כמה אלפי דולרים יש לדעתך בשמלה שלה? שטרות של מאות, צמודים זה לזה. היא הרי רצתה לברוח מעצמה, מטעם ההחמצה ישר לזרועותיו של ארתור.
- ארתור –** ג'ואנה! (בוכה).
- בלינדה –** היא התכוננה טוב טוב לבריחה הזאת. היה שם הרבה כסף ואתה אוהב כסף. אתה לא אוהב אותו בשביל לעשות אותו בבורסה או בשביל לצבור רכוש שירחיק ממך את המוות וגם לא כדי לנקר עיניים לשכנים – אתה אוהב אותו כדי להמשיך לשמור על החופש שלך. החופש להתחייב רק לעצמך בלי פשרות. ולכן, חביבי, אני יודעת שלא הרגת אותה.

- אני, לעומת זאת, רציתי מאד להרוג אותה – וגם הייתי עושה את זה לולא הבנתי אתמול בנשף שזה כבר נעשה. (פאזזה, מתקרבת לגופה) ג'ואנה מתה (רן וגיל מביטים זה בזה) משברון לב.
- רן -** זה מה שאמר לי נהג המשאית שלך. כששאלתי אותו מה הוא חושב על התאונה. הוא אמר: יש אנשים שמתים משברון לב. (גיל מחייכת אליו). הוא מחבק אותה).
- ארטורו -** (למייקל) אתה עשית את זה. אתה גמרת אותה. הכל היה אבוד מהרגע שעלינו לספינה. (פאזזה). אני אדם מאמין. אולי לא תמיד הלכתי לכנסיה אבל השתדלתי לא לפגוע בשום אדם.
- מייקל -** כי לא הצלחת לכוון.
- בלינדה -** אין לך כבוד לשום דבר? לאף-אחד?
- מרי -** איך אתה נותן לה לדבר אליך?
- ארטורו -** למה אף-אחד לא מקשיב לי? (לצעיר) היא רצתה אותי. אני יודע את זה. הכל היה בשל כשעלינו לספינה. אז למה אלוהים שלח לי אותו בתור עונש?
- בלינדה -** אלוהים לא אשם במקרה הזה. אני שכרתי את הספינה ושלחתי לכולכם את הפרוספקטים. מייקל היה חייב להיות על הספינה הזאת כדי שהנקמה שלי תהיה מושלמת.
- מרי -** נקמה? את הרסת לו שנתיים מהחיים. שנתיים של יצירה שהלכו לאיבוד.
- בלינדה -** הוא לא יכול להחזיק מכחול ביד!
- מרי -** כבר שנים הוא לא מחזיק מכחול ביד.
- הצעיר -** על מה את מדברת?
- ארטורו -** (בתרועת ניצחון) אלה הציורים שלה. היא הציירת לא הוא.
- בלינדה -** ג'ואנה מתה וכל מה שאתם מסוגלים לדבר עליו עכשיו זה אמנות?
- מרי -** ג'ואנה מתה אתמול בלילה אבל אותי היא הרגה הרבה קודם.
- בלינדה -** אני לא מבינה על מה אתם מדברים?
- מייקל -** (למייקל) – אולי תסביר לבתולה הקדושה שלך את עובדות החיים.
- בלינדה -** ג'ואנה ואני היינו זוג מהיום הראשון באוניברסיטה.
- הצעיר -** אני הייתי צעירה ממנה בארבע שנים. הבת של השכנים. כשהיינו ילדות היא לא הסתכלה עלי אפילו. אבל כשהגיע הזמן לעזוב את קורנוול ולהגיע ללונדון – הכנסתי לי לראש שהיא תעזור לי להשתלב. שהיא תעזור לי לא להתבלבל ברחובות, בפרצופים. ג'ואנה, משום מה, החליטה להיות נדיבה או שהרגישה געגועים הביתה ובאמת עזרה לי המון בהתחלה. אני חושבת שהיא כיבדה את הכישרון שלי.
- הצעיר -** את הכישרון שמייקל רצה לקחת ממך.

- מרי –** את מדברת כאילו הוא בחיים לא צייר!
- בלינדה –** מייקל צייר. היתה לו טכניקה טובה. לא היה לו מה שיש לי. מה שאולי יש לך. כי אחרת הוא לא היה לוקח אותך לא למיטה ולא לשום מקום – תאמיני לי. (לארתורו שבינתיים חזר לשבת מובס ליד ג'ואנה). הוא רצה אותה. אבל לא רצה לשלם את המחיר של לחיות עם האש שלה. אני הייתי נוחה יותר. ובניגוד לג'ואנה שתמיד ידעה מי היא ומה היא רוצה ואי אפשר היה לקחת ממנה משהו בניגוד לרצונה –
- ארתורו –** (בהשלמה) זה נכון. זה נכון.
- בלינדה –** ממני אפשר היה לקחת הכל. גם את עצמי. ג'ואנה קראה מהר מאד את המפה. הרבה לפני מייקל והרבה לפני בחושים שלה היא ידעה שהקרב אבוד. והיא החליטה לסדר לעצמה נקמה קטנה.
- מייקל –** זה לא היה ככה. את הופכת את כולנו לקורבנות. את רצית אותי. לא ג'ואנה הובילה אותך אלי למיטה.
- בלינדה –** רציתי אותך כמוה (מצביעה על מרי) – מהסיבות הלא נכונות. אתה היית הגבר הכי מקסים בעולם – היית המורה שלי, באהבה ובכל דבר אחר. (פאוזת) ג'ואנה החליטה לעזוב אותך ולחשה לי באוזן שהיא מפנה לי את הדרך. אמרתי לה – אין לזה סיכוי. הוא רוצה אותך. והיא אמרה – כן. אבל לך יש משהו שהוא רוצה יותר.
- מרי –** הכישרון שלך.
- בלינדה –** למחרת היא עלתה על מטוס, נסעה לאמריקה בלי להגיד שלום ואני עשיתי עסקה –
- הצעיר –** שרק השטן יכול היה להיות מרוצה ממנה.
- ארתורו –** צריך לסגור לה את העיניים. (מתקרב אליה, מנסה להושיט ידו לפנים שלה ולא מצליח) אני לא יכול.
- הצעיר –** אני לא מבין – איך זה עבד כל העסק הזה?
- בלינדה –** זה היה הרבה יותר פשוט ממה שזה נשמע. הפכתי אותו למדריך שלי. בקשתי עצות, אמרתי שאני לא מצליחה לבד ושהוא מוכרח לעזור לי. ואח"כ גם היה טבעי שהחתימה על הציור תהיה משותפת. כשחשבנו על תערוכה ראשונה היה קל להחליט שמאחר ומייקל היה ותיק ומוכר יותר יש לו יותר סיכוי לעבור את המחסומים שקיימים בפני כל אמן מתחיל. וכדי שגם היצירות שלי תחשפנה לקהל – הצעתי שמייקל יחתום עליהן ויצג אותן יחד עם שלו.
- מייקל –** בערב הפתיחה של התערוכה ההיא הראשונה – שכחת כמה היית מאושרת?
- בלינדה –** לא. לא שכחתי. הייתי מאושרת כי הטבעתי את עצמי בכך. התערוכה שלי הפכה להיות שלי.

- מייקל –** ושלשים שנה אחר-כך נזכרת שאין לך אוויר?
- בלינדה –** טבעת פעם, מייקל? לא. ודאי שלא. כולנו היינו שחיינים מעולים. גם ג'ואנה שרצתה כל-כך לטבוע הלילה לא ממש הצליחה.
- מייקל –** היו לך חיים טובים. נסענו בכל העולם, אף-פעם לא היית צריכה לדאוג לפרנסה, לא לנקות בית, אפילו לא לבשל.
- אני לא אשם שלא היו לנו ילדים.
- (בלינדה ניגשת וסוגרת לג'ואנה את העינים).
- ארתורו –** צריך לקבור אותה.
- מייקל –** אתה רוצה שנסחב עכשיו כל הדרך לניו-יורק עם גופה?
- אתה יודע מה יקרה לה עד שנגיע לשם?
- הצעיר –** לקפוץ למים עם שמלה מלאה דולרים. (מרים אחד השטרות). שטרות של מאה.
- ארתורו –** נקבור אותה כאן.
- רן (לגיל) –** באי האהבה האבודה.
- ארתורו –** זה מה שהיא היתה רוצה.
- (מרי מתחילה לבכות).
- הצעיר –** (מלטף אותה. היא בוכה עוד יותר).
- ארתורו –** (למייקל) תתחיל לחפור.
- מייקל –** בידיים? (ארתורו חופר. מייקל כורע ברך לידו וחופר גם הוא. מרי בוכה.
- הצעיר עוזב אותה אחרי שנאש מלהרגיע אותה).
- הצעיר –** (לבלינדה) איפה הטווסים? ראית פה טווסים? (תמונת האי נעלמת לאט כך שרק הטווסים נשארים.
- הטווס והטווסית מביטים זה בזה. הוא מחבק אותה והיא פסיבית.**
- הטווס –** קראת לאי שלנו "אי האהבה האבודה" אבל אני מוצא אותה כל פעם מחדש. במילים שלך. (היא מביטה בו ומתחילה ללכת בעקבות התמונה הנעלמת והוא הולך אחריה).
- גיל –** הוצאת אותי מהפלונתר. (רן מסתכל לכיוון התמונה שנעלמה).
- רן –** (מביט בה) יצאנו ביחד. (פאזזה). אני מרגיש כל-כך טוב!
- (מוריד את חלוק הרופא) כאילו ניצחתי את המוות! (הולך לכיוון התמונה שנעלמה).
- גיל –** מה מציק לך?
- רן –** ארתורו. איך הוא יוכל לחזור למכלת שלו בקווינס כשג'ואנה רחוקה כל-כך.
- צריך להחזיר אותה לניו-יורק. שתהיה לו מצבה לבכות עליה. אני הולך להגיד להם להפסיק לחפור. (הוא יוצא).

גיל –

אני אוהבת את האיש הזה. (חוזרת למיטה של חדר המיון).
איך כל זה קרה בלילה אחד? (אוספת את החפצים שלה והדפים, מורידה
את החלוק ומתלבשת – במקביל נכנסת התפאורה של בארנס אנד נובלס
בניו-יורק. מתחילה המוסיקה שמסמנת את ניו-יורק וגיל יוצאת).

ניסו יושב על כורסה בבארנס אנד נובלס מול פוסטר גדול של "אי הטווסים" עם תמונה
של גיל ורן – "מהדורה חמישית / בקרוב רומן חדש". מאחוריו מתקרבת כרמית עם
שקיות של גאפ. שניהם – למרות שלבושים כמו יאפים, נראים עייפים מול תמונת האושר
הנצחי של רן וגיל על "אי הטווסים". כרמית נעצרת מאחורי ניסו. ממוסמרת אל הפוסטר.
במרחק מה מהם רואים את גיל ורן בבגדי-ים מורחים שמן שיזוף אחד על השני ושומעים
צרחות טווסים. (הבמה מסתובבת ותמונת האי נעלמת). ניסו קם, מתחיל ללכת ונעצר
מול כרמית שעיניה דומעות.

ניסו – אל תבכי. הם לא שווים את זה. (פאזזה) את לא זוכרת אותי? לפני חמש

שנים – בבית-החולים. (פאזזה) הם קנו אי! איזה גימיק אדיר!

כרמית – ניסו, נכון? עזרת לי עם המכונית.

ניסו – המצבר היה חלש. מה את עושה כאן?

כרמית – רציתי לקנות ספר לטיסה חזרה. לא מצליחה להירדם בטיסות.

ניסו – יש לך טבעת על היד.

כרמית – ותאומות בנות שלוש. ואתה?

ניסו – חופשי ומאושר. (פאזזה) את נראית טוב. עדיין במחשבים?

כרמית – כן. בעלי הוא רואה החשבון של החברה.

שוב נשמעות צריחות של טווסים. (הבמה מסתובבת) מופיעה תמונת האי – רן וגיל ישנים
חבוקים על החוף. ניסו וכרמית מביטים בהם.

כרמית – המלון שלי לא רחוק מכאן. (ניסו מביט בה, היא מתחילה ללכת, נעצרת.

מחכה לו).

ניסו – (מביט ברן) בן-זונה! (הולך אחריה. יוצאים).

מכיוון אחר נכנס הטווס, גורר מזוודה חצי סגורה ואחריו הטווסית.

הטווס – איפה נעלי-הבית שלי?

הטווסית – מה לי ולנעלי-הבית שלך?

הטווס – המשחקים הקטנים האלה מיותרים עכשיו. (סוגר את המזוודה בכעס).

הטווסית – כשהכרנו לא היו לך בכלל נעלי-בית.

- הטווס –** (מתקרב אליה, מביט בה ואח"כ במקביל לדבריו הבאים, הידיים שלו על הצוואר שלה). מה את רוצה ממני, מה? לנשום את שארית האוויר שלי? לחתוך לי את הורידים? (כמעט חונק אותה) לתקוע לי חץ בלב? (מסיר את הידיים שלו. מנשק אותה בכוח, עוזב ומתחיל ללכת. היא מביטה בו).
- הטווס –** שיט! החול חם. לא מסוגל ללכת יחף. (מסתובב אליה). איפה לעזאזל, נעלי-הבית שלי?

מעבר חד לניסו וכרמית בחדרה במלון. ניסו מתלבש. כרמית מביטה בו במעין יאוש.

- ניסו –** זה לא מה שבאמת רצית. (כאילו קיבלה החלטה פנימית להתעשת, היא מתלבשת, מתאפרת, מתיזה על עצמה בושם, עונה לו רק אחרי ש"חזרה לעצמה").
- כרמית –** ככה זה אצלי. בעבודה אני מצליחה לגרום לחדר מלא גברים לעשות בדיוק מה שאני רוצה. בשלשה ימים בניו-יורק פתרתי בעיה שכבר חודשיים מתקילה לנו את המערכת בארץ. אבל בחיים – אני רוצה מוקה ויוצא לי וניל. רוצה גבר אחד ויוצא אחר.
- ניסו –** את צריכה לבוא אתי. (פאזזה). אני נוסע לשם. לאי שלהם.
- כרמית –** השתגעת? אני חוזרת הביתה. גם ככה היה לי קשה לעזוב את הבנות שלי.
- ניסו –** כן. יש לך עטיפה מושלמת. בעל, ילדות ואופר. ובפנים? ריק. עם בעלך את גומרת או שאתם כבר לא עושים את זה? פעם אחת מספיקה בשביל להשריץ ילדים.
- כרמית –** אתה עובר את הגבול!
- ניסו –** אני? אני ליקקתי לך מכל כיוון אפשרי! הכל נעול אצלך, לידי. סתימה בקרבורטור יכולה להרוס את המנוע! לא הסבירו לך את זה באוניברסיטה?
- כרמית –** קח את עצמך וצא מכאן. (דוחפת אותו לדלת). אני לא רוצה לראות אותך יותר.
- ניסו –** בשביל מה רצית אותי כאן? תגידי לעצמך את האמת! בגללו. בגלל הבן-זונה שגנב לי את האישה היחידה שידעה מי אני באמת. את יודעת מי שלח אותה לכתוב? אני! מטומטם! – פתחתי לה את הכלוב והיא ברחה.
- כרמית –** אי אפשר להחזיק אנשים בכוח. שבע שנים סידרתי לו בית, סידרתי לו את החיים וחיכיתי. שבע שנים הוא לא היה מסוגל להחליט שאני זה מה שהוא רוצה. איתה זה לקח לו לילה אחד.

ניסו –

באותו לילה, אחרי שמילאתי לך את המצבר לא נסעתי הביתה. הייתי הרוס מעייפות אבל איכשהו משהו הכריח אותי לחזור לשם. ישבתי לידה והסתכלתי עליה ישנה. פעם ראשונה בחיים. הייתי באמת מאושר כי ידעתי שאני אוהב אותה. איכשהו בנס מכל הבלגן שעשיתי יצא לנו משהו טוב. פתאום הבנתי שהיא החיים שלי. שאסור לי לאבד אותה. נסענו הביתה. כמעט ולא דיברנו בדרך. שלשה ימים במיטה הגוף שלנו מדבר ואנחנו שותקים. בבוקר של היום השלישי, כשהתעוררתי, היא עמדה ליד המיטה שלי לבושה. "אני מתגעגעת לקול שלו" היא אמרה לי. "לקול שלו מקריא את הסיפורים שלי".

שתיקה ביניהם. נשמע רעש של רחוב ניו-יורקי (סירנות, צפצופים וכו') שמתחלף בקולות הא. תמונת ניו-יורק נעלמת. רן וגיל על כסאות נוח, קנקן לימונדה ופירות על שולחן קטן ביניהם.

- למה הסכמת? את יודעת שאני לא אוהב את זה. **רן –**
- בסך הכל זוג עיתונאים. יבלו אתנו כמה שעות, ישאלו כמה שאלות – תרצה תענה, לא תרצה – אף-אחד לא יחזיק לך אקדח מול הרקה. **גיל –**
- חמש שנים, עוד מעט חמישה ספרים ואף-פעם לא התראיינו. למה עכשיו? **רן –**
- כי זה מוכר ספרים וזה יקדם את הספר החדש. **גיל –**
- רב מחבלים באפגניסטן שמתאהב בעיתונאית אמריקאית זה נושא שמוכר את עצמו. בשביל זה לא צריך עיתונאים. **רן –**
- גם בפעם האחרונה אמרת שיש לנו רב-מכר אבל שום דבר לא הצליח כמו "אי הטווסים". **גיל –**
- חשבתי שהאי הזה הוא רק שלנו. המקלט שלנו מהעולם. (פאזזה) אני שונא את השאלות האלה! למה עזבת את הרפואה? איך יכולת להחליט החלטות גורליות כל-כך אחרי לילה אחד? הם בטוח ישאלו על הבחירות שעשינו. **רן –**
- אתה מתחרט? **גיל –**
- שברנו כלים. **רן –**
- אתה מתכוון שהכאבנו לאחרים? **גיל –**
- אני מעדיף שכל הסיפור הזה ישאר שלנו. שלא יהפוך למשהו שכולם יכולים לגעת בו. **רן –**
- אם זה כל-כך חשוב לך אני אתקשר לבטל. אני מקוה שזה לא מאוחר מדי. **גיל –**

הטווסית בנעלי-בית מתבוננת ברגליים שלה.

הטווסית - הלך. שילך. הוא לא יגיע רחוק. מכוערות נעלי-הבית שלו אבל החול חם. בינתיים הכעס שלו יותר חזק מהכאב ברגליים.

נראה כמה זמן זה יחזיק. חושב שאני לא אוכל להסתדר בלעדיו? כל-כך
 עלוב בלי הנוצות שלו. (מלטפת את נוצותיו שמאז תלשה אותן ממנו
 מקשטות אותה). מי ירצה אותו בכלל? יצור חסר-תועלת. (מלטפת את אחד
 הפרחים). תמיד הסתדרתי לבד. מצאתי לי נהרות, סיפרתי סיפורים והמים
 הקשיבו לי. (פאזזה) אני רעבה. מי יכין לי לאכול? (מסתכלת סביב). עסק
 ביש! עסק ביש!

(מתחילה ללכת) איפה הוא? אני שונאת לבשל! (יוצאת).

נכנסים כרמית וניסו. כרמית לבושה כמו שהיתה בבארנס אנד נובלס וניסו לבוש כאילו

יצא לציד. סוחב אתו תיק צד גדול.

כרמית – זה טירוף. אני לא מבינה מה אנחנו עושים כאן! אני שונאת שנכנס לי חול
 לנעליים.

ניסו – תחלצי אותן. אמרתי לך שאת צריכה בגד-חוף או משהו כזה. לא חליפת
 מנהלים.

כרמית – מנהלות. איזה חום! בדיוק כמו בארץ.

ניסו – (מתקרב אליה). מצדי תישארי בתחתונים וחזיה. תזכירי לו מה הוא הפסיד.
 (פורם את כפתורי החולצה שלה) שבע שנים ביחד בטח היה לכם סקס לא
 רע. פראו דוקטור.

כרמית – מה אתה עושה? ככה לפי דעתך נראית עיתונאית של הניו-יורק טיימס?
ניסו – אני שמח שאת מתחילה להכנס לתפקיד.

קולה של הטווסית – האדמה בלעה אותו.

ניסו מוציא חץ וקשת מתיק היד שלו. מכונן. כרמית שהיתה עסוקה בלחלוץ נעליים קולטת

לפתע את הטווסית שנכנסת ונעצרת.

כרמית – תזהר. אתה תהרוג את הטווס.

ניסו – (ממשיך לכוון) אני צייד. אבל לא של חיות חסרות-אונים.

הטווסית – (מפנה לו את הגב והולכת משם) צצ (מצקצקת בלשונה) אני לא חסרת-
 אונים. (מסתובבת ומביטה בהם רגע לפני שיוצאת). מפחיד איך הסיפור הזה
 הסתבך אולי לא סיפרתי אותו נכון. (יוצאת, נופלת לה נוצה. כרמית מרימה
 את הנוצה).

כרמית – ממש לא הוגן שדווקא לזכרים יש נוצות יפות כאלה.

קולה של גיל – אין כאן אף-אחד. (כרמית מביטה בניסו שמתקשח).

רן – שמעתי רעש של מטוס, אני אומר לך.

רן וגיל נכנסים ועומדים מול כרמית וניסו.

גיל – (בשמחה) ניסו! נגשת אליו. הוא מניח את החץ והקשת בצד היא מחבקת
 אותו).

- רן –** (לכרמית בהפתעה מהולה בכעס). מה את עושה פה?
- כרמית –** זה הכל טעות! אנחנו פה בטעות!
- ניסו –** שום טעות. (מרחיק את גיל שעדיין נוגעת בו וניגש לרן). אי יפה יש לכם פה. "אי האהבה האבודה". (מכוון את החץ והקשת לרן) אני איבדתי ואתה מצאת!
- הטווסית –** (ממהרת לשם) זה לא ככה! לא ככה זה צריך להיגמר!
- גיל מתחילה ללכת בזהירות לכיוון של רן וניסו.**
- ניסו –** אל תתקרבי! זו לא את שקנית לי פעם את "זן ואמנות הקליעה בחץ וקשת"?
- כבר חמש שנים אני מתאמן.
- רן –** מה אתה מתכוון להשיג בזה?
- ניסו –** את החופש. החופש מהגעגוע, החופש מהקנאה, החופש לאהוב אישה אחרת. (לגיל) מגיע לי, לא?
- הטווסית –** (ממהרת כדי לעמוד לפני רן) לא! לא!
- חושך. הכל נעלם.**
- קולו של ניסו –** לא יודע איך זה קרה. הוא פשוט עף לי לתוך העינים. (פאזזה). משונה טווס בלי נוצות.
- כרמית –** רני, תציל אותו.
- רן –** אני לא יודע איך. אני לא יכול.
- כשהאור עולה רואים רק את הטווסית ליד הטווס הפצוע.. מנסה להחזיר לו את הנוצות.**
- הטווס –** לא. לא צריך. ספרי לי סיפור.
- הטווסית –** אתה כל-כך יפה עכשיו. (מנסה לספר) היה היה פעם. לא. אני לא יכולה לספר. (מלטפת אותו) אני לא רוצה שתמות!
- אני לא יכולה להשאר לבד!
- הטווס –** אני אעזור לך. היה היו פעם טווס וטווסית. אהבתם בנתה להם אי בתוך הים. "אי הטווסים". (נשמעות צריחות טווסים).

ס ו פ